

tuổi ngọc

46

15 Apr. 72

tuần báo của tuổi vừa lớn

TUẦN LỄ TỪ 13-4-72
ĐẾN 20-4-1972

SỐ 46

BỘ
MỜI

giá 60 đ

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM :

DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG

THƯ KÝ :

ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG

QUẢN LÝ :

ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

mây trong trí nhớ
trong vườn hồng tháng năm
ở một tuổi nào
một lần cho một đời
của một thời đã cũ
pho tượng bằng tuyết
còn in dấu nhớ
nơi em về

LÊ MIÊN TƯỜNG
MINH LUÂN
NGUYỄN THỊ CHIỀU THU
PHẠM MẮT NẬU
NGUYỄN TƯỜNG KHUYẾN
NATHANIEL HAWTHORNE
LÊ TRẦN VĨ TUYẾN
TRƯƠNG GIA

THƠ

huy tưởng — phạm ngọc lưu — phạm thái quỳnh — đoan thụ
nguyễn ngọc nghĩa — phạm khánh vũ — vũ thị hải dương
trần nguyên diễm khanh — nguyên lán phương

TRUYỆN DÀI

mùa áo vàng
tình mộng
lá tương tư

TỪ KẾ TƯỜNG
HOÀNG HẢI THỦY
MƯỜNG MÁN

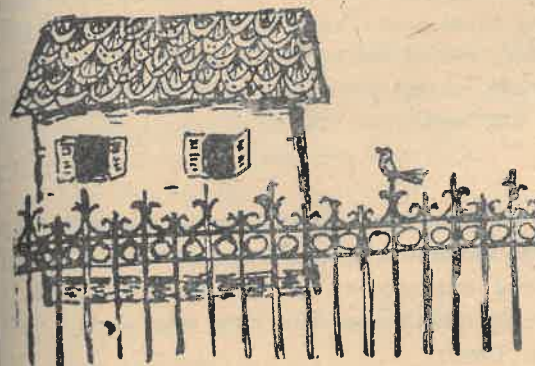
MỤC THƯỜNG XUYÊN

bệnh mới lớn
biết một biết mười
chạp phở
hạn ngọc và tuổi ngọc

NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
KIẾN VÀNG
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

PHO TƯỢNG BẰNG TUYẾT

của NATHANIEL HAWTHORNE
LÊ MINH DIỆU dịch

Vào buổi chiều của một ngày đông lạnh, khi ánh mặt trời chiếu xuống rực rỡ sau một cơn bão dài, hai đứa trẻ xin phép mẹ chạy ra ngoài chơi trong lũng tuyết mới vừa rơi. Đứa bé lớn là một cô gái nhỏ mà cha mẹ cô ta gọi là Hoa Tím. Nhưng em trai cô bé lại được đặt tên là Mẫu Đơn lý do là vì gương mặt tròn trĩnh và lớn của nó thật đỏ, gương mặt mà mọi người khi nhìn đến thường liên tưởng tới ánh mặt trời và những chiếc hoa thật lớn màu đỏ. Cha của hai đứa bé này, một người hoàn toàn nhưng lại là một loại người rất tầm thường, một người bán hàng tạp hóa luôn luôn có một quan niệm bình dị về mọi việc. Với một con tim đa cảm như những người khác, ông ta cũng có một đầu óc nghiêm khắc và tuy nhiên có lẽ cũng rộng rãi như một trong những chiếc bình sắt, một phần hàng thương mại của ông ta. Tâm tình người mẹ trái lại mang chút nào thì sĩ trong đó, một nét đẹp khó nói nên lời, một bông hoa dịu dàng đã lớn lên từ quãng đời thơ mộng và còn tiếp tục sống giữa những thực tế phũ phàng của cuộc hôn nhân và thân phận làm mẹ.

Và như thế, Hoa Tím và Mẫu Đơn như tôi vừa kể, xin phép mẹ chúng đề ra vui đùa trong lũng tuyết mới rơi. Bọn trẻ con sống trong thành và không có một sân chơi nào rộng hơn một khoảnh vườn nhỏ ở mặt tiền căn nhà, ngay trước cửa sổ phòng khách.

Bà mẹ nhân ái của chúng nói : Ừ, Hoa Tím, à Mẫu Đơn nhỏ bé của mẹ, các con có thể ra ngoài chơi đùa trong tuyết mới.

Tiếp theo người đàn bà hiền đức mặc cho hai đứa con yêu một bộ quần áo bằng len dày và hôn chúng. Cả hai đi ra ngoài và với một cái phóc

đã mang chúng ra đến ngay giữa đồng tuyết lớn. Rồi thì chúng vui mừng xiết bao ! Nhìn cả hai chơi trong khu vườn mùa đông, bạn sẽ nghĩ rằng cơn bão đã được gửi đến không ngoài mục đích tạo một trò chơi mới cho Mẫu Đơn và Hoa Tím. Cuối cùng, khi cả hai tung vào người nhau những nắm tuyết trắng, Hoa Tím bỗng nảy ra một ý kiến mới sau khi nhìn gương mặt nhỏ bé của Mẫu Đơn cười ngật nghẻo.

Cô bé nói :

— Mày giống như hình nhân bằng tuyết, Mẫu Đơn à, nếu mặt mày không quá đỏ. Và điều này nhắc tao một chuyện chúng mình hãy tạo một bức tượng bằng tuyết, bức tượng của một cô gái nhỏ thôi và nó sẽ là em gái của tụi mình và nó sẽ chạy quanh chơi đùa cùng mày và tao suốt mùa đông dài. Được không Mẫu Đơn ?

Mẫu Đơn kêu lên vui mừng :

— Ồ, được chứ, hay lắm và mẹ sẽ thấy nó.

Lập tức hai đứa bé bắt đầu công việc vĩ đại để tạo nên một bức tượng tuyết có thể chạy đây đó. Và lúc ấy mẹ chúng ngồi cạnh khung cửa sổ thoảng nghe chúng nói không thể nín cười vì vẻ nghiêm trang của chúng như thực sự nghĩ rằng sẽ không khó khăn khi tạo một bức tượng sống bằng tuyết. Người mẹ hài lòng ngắm đôi gương mặt bé bỏng của chúng — cô bé gái cao lớn nhanh nhẹn và nước da hồng hào trong khi Mẫu Đơn mập hơn là cao. Rồi bà tiếp tục công việc riêng — Tuy vậy, thỉnh thoảng bà cũng không quên quay đầu về hướng cửa sổ để nhìn xem làm thế nào hai đứa trẻ tiếp tục với bức tượng tuyết của chúng.

Bà thầm nghĩ : « Hai con tôi thật lạ thường quá ! những đứa bé khác có thể làm gì giống như gương mặt cô gái bằng tuyết ? Hay lắm ! nhưng giờ thì phải may xong áo mới cho Mẫu Đơn vì ông nội nó sẽ đến vào ngày mai và tôi muốn thằng nhỏ trông đẹp ra ». Lòng bà đột nhiên dâng lên một niềm kiêu hãnh lạ thường, niềm kiêu hãnh riêng của một bà mẹ.

Rồi bà cầm chiếc áo lên và lại bận bịu với công việc ngay. Người mẹ làm việc, lòng thư thái và vui sướng khi lắng nghe giọng nói của Hoa Tím và Mẫu Đơn. Đôi lúc bà không thể nghe rõ chúng nói gì. Nhưng các anh chị phải biết rằng một bà mẹ thường lắng nghe bằng con tim hơn là với đôi tai.

Hoa Tím gọi em khi Mẫu Đơn đang chạy sang phần khác của khu vườn :

— Mẫu Đơn, Mẫu Đơn à ! mang cho chị một ít tuyết mới đó nào, Mẫu Đơn ơi, ở tận đằng góc xa kia, nơi tụi mình chưa bước đến.

Lắng nghe chúng gọi nhau, bà nghĩ rằng thật là đúng lúc và sung sướng biết bao nếu có những đứa bé đến từ Thiên Đàng xuống chơi với hai đứa con thân yêu của bà và giúp chúng tạc bức tượng tuyết.

« Con gái và con trai bé bỏng của tôi xứng đáng với những đứa bé như vậy ». Bà mẹ tự nhủ và rồi môi lại mỉm cười với niềm hãnh diện riêng của mình.

Ý nghĩ đó tuy vậy xâm chiếm lấy trí tưởng của bà và thỉnh thoảng bà liếc mắt qua khung cửa, gần như mơ tưởng rằng bà có thể nhìn thấy những đứa trẻ tóc vàng đến từ trời đang chơi với Hoa Tím có mái tóc óng ả và với cả Mẫu Đơn có gương mặt tươi sáng.

Hoa Tím lại gọi :

— Mẫu Đơn à, mang cho chị một ít tuyết từ những cành cây thấp, chị muốn dùng nó để làm mái tóc cho cô em gái tụi mình.

Thằng bé trả lời :

— Đây này chị Hoa Tím, cẩn thận kéo võ nghe. Ồ đẹp ! xinh làm sao ! Hoa Tím nói :

— Bây giờ chúng chúng ta cần một ít nước đá lóng lánh để làm cho đôi mắt nó sáng. Nó chưa xong. Mẹ sẽ thấy nó xinh đến dường nào nhưng ba sẽ nói « vô nghĩa, hãy vào đi kéo lạnh ».

Mẫu Đơn nói :

— Chúng mình gọi mẹ ra nhìn đi.

Rồi nó gọi lớn :

— Mẹ, mẹ, mẹ à, nhìn ra đi và mẹ sẽ thấy cô bé gái tụi con đang làm dễ thương đến dường nào !

Bà mẹ ngừng tay một lúc và nhìn ra từ khung cửa. Những tia nắng về chiều chiếu vào đôi mắt người đàn bà khiến bà không thể quan sát rõ ràng vật gì đó trong khu vườn. Tuy nhiên bà bắt gặp một khuôn mặt nhỏ và trắng bằng tuyết trong vườn, hình như có vẻ như là một người thật.

Bà nói :

— Tụi nó làm mọi việc đều khá hơn những đứa trẻ khác thành thử không lạ gì khi chúng tạo những bức tượng tuyết đẹp hơn.

Bà ngồi xuống tiếp tục lại công việc và cố gắng làm nhanh hơn bởi vì không bao lâu hoàng hôn sẽ buông xuống và áo của Mẫu Đơn thì chưa xong.

Hoa Tím nói với em :

— Nó sẽ là người bạn xinh xắn biết bao cho mình suốt mùa đông. Tao hy vọng ba sẽ không sợ nó làm tụi mình lạnh. À này, mày có yêu nó lắm không hả Mẫu Đơn ?

Mẫu Đơn kêu lên :

— Ồ, có chứ ! Và em sẽ ôm lấy nó và nó sẽ ngồi cạnh em và uống một ít sữa ấm của em.

Hoa Tím trả lời một cách khôn ngoan trang trọng hơn :

— Đây, không được đâu Mẫu Đơn ! Cái đó hoàn toàn không được đâu, sữa ấm sẽ không tốt cho em gái tuyết của mình. Người tuyết nhỏ như nó không ăn gì ngoài nước đá. Đừng, đừng Mẫu Đơn à ; chúng ta không cho nó uống thức gì ấm cả.

Chúng im lặng một lúc. Đột nhiên Hoa Tím kêu lên đầy vui mừng :
— Nhìn kia Mẫu Đơn ! đến đây nhanh ! Một vệt sáng đang chiếu lên mặt nó xuyên qua đám mây hồng kia. Và màu đó không đi ngay ! đẹp không kia !

Mẫu Đơn trả lời, giọng nói thận trọng :

— Vàng, đẹp lắm. Ô chị Hoa Tím à, hãy nhìn tóc nó thôi ! Tất cả giống như vàng !

Hoa Tím nói :

— Ô chắc rồi, màu đó, mày biết không, đến từ những đám mây vàng chúng ta thấy đằng kia trên bầu trời. Bức tượng gần xong rồi đó. Nhưng môi nó phải được làm cho thật đỏ, đỏ hơn cả mặt nó. Mẫu Đơn à, có lẽ môi nó sẽ đỏ nếu chúng mình hôn lên đó !

Rồi thì cơn gió tây thổi qua khu vườn. Bà mẹ sắp gọi hai đứa bé vào khi cả hai gọi bà thật to cùng một lúc. Âm thanh không mang vẻ ngạc nhiên dù rõ ràng chúng bị kích động nhiều.

— Mẹ ! mẹ ! à ! tụi con đã hoàn thành đứa em nhỏ bằng tuyết rồi. Và các em nghĩ bà ta thấy gì ở đó ? Dĩ nhiên là bà thấy Hoa Tím và Mẫu Đơn, hai đứa con yêu của bà. À nhưng cái gì bà thấy cạnh chúng ? Nếu tin tôi các em sẽ thấy có hình dáng nhỏ nhắn của một cô bé gái, phục sức trắng toát với khuôn mặt hồng và mái tóc óng vàng đang chơi đùa dây đó trong khu vườn với hai đứa trẻ. Cho nên bà mẹ nhân ái kia đi đến cửa chính định mời cô bé lạ mặt vào trong phòng khách ấm áp của bà.

Nhưng sau khi mở đôi cánh cửa, bà dừng lại một lúc do dự không biết bà có nên nói ngay với cô bé hay không. Thực ra bà hầu như ngờ vực không hiểu đó có đúng là một đứa trẻ hay chỉ là một làn bụi tuyết mà cơn gió tây lạnh giá thổi đây đó trong khu vườn.

Đúng lúc hai đứa trẻ đang vui đùa, cô bé lạ mặt liền đến đứng giữa Hoa Tím và Mẫu Đơn và nắm lấy tay chúng nhảy một cách vui vẻ về phía trước và hai đứa bé theo sau. Đột nhiên Mẫu Đơn hầu như rút tay lại và bắt đầu chà xát lên đó như thể các ngón đã bị tê cứng vì lạnh. Lúc đó bà mẹ đứng ở cửa lớn, ngạc nhiên không hiểu làm sao một cô bé nhỏ lại quá giống như tuyết bay hoặc làm sao tuyết bay lại có thể quá giống như một cô bé gái ?

Bà gọi Hoa Tím vào thì thầm hỏi :

— Hoa Tím yêu dấu của mẹ, đứa bé đó tên gì ? nó có ở gần nhà mình không ?

Hoa Tím trả lời :

— Tại sao không hỏi mẹ yêu quý nhất đời của con. (Hoa Tím mỉm cười khi nghĩ mẹ mình đã không hiểu rõ một việc.) Đây là đứa con gái nhỏ của tụi con vừa được tạo nên.

Vào lúc này, một đàn chim tuyết bay đến trong bầu trời. Chúng lượn ngay về phía cô bé mặc đồ trắng và đậu trên đôi vai của nó.

(Xem tiếp trang 58)

MÙA XUÂN TRONG PHỐ DĨ VẮNG

HUY TƯ ỜNG

Các em đẹp như hai tờ giấy trắng	Có ca khúc anh viết vào mây trắng
Áo học trò mát lạnh cả hồn anh	Có các em cảm động hát trong hồn...
Làm sao nói những thu đi hạ tới	
Buổi anh về có chiếc lá vừa xanh	Ôi một đoạn làm người đầy kiêu mạn
Vì nắng mỏng gây hồng trên gót nhỏ	Những tinh sương ngoài ô cửa vội vàng
Các em ngồi vẽ lại mắt màu nâu	Các em đến tóc bồng bênh có phải
Anh chợt thấy một chút gì rất nhẹ	Đưa anh về xứ sở buổi hồng hoang...
Như hương vàng thoáng động đến mai sau	
Trong hừng đông các em loài chim nhỏ	Rồi như cánh hoa đêm kia bừng nở
Bay miên man về đậu dưới sân trường	Anh mở lòng cho đầy nỗi xót xa
Hồn thơm phức những trang đời điểm tuyệt	Các em khóc lần đầu tiên giọt lệ
Ngày thanh xuân trùng ngộ má môi hường	Cửa hân hoan, mừng tủi, nhớ nhưng và...
Cùng lá cỏ mùa xuân anh trở lại	... Và chuyện ấy nay xin ngồi kể lại
Gọi trong màu xanh ấy những chờ mong	Đề làn mi khép kín những trăm lời
Ngày xưa của gió mưa về buổi rồi	Vòng tay nhỏ đẹp mười hoa thơ đại
Anh u mê để bóng lạc qua giòng	Hương ngạt ngào thơm ngát tuổi rong chơi
Chuyến xe vẫy tay đêm vào năm tháng	Giữ gìn nhé cụm mây non chiều ấy
Mang anh về sương khói những khuya mưa	Treo giữa trời diễm ảo tuổi mười lăm
Những bài hát khắc ghi thời lãng mạn	Đề hôm nào gió thổi từ xa vắng
Các em nào quên được bóng thu xưa (?)	Hồn sẽ hay tìm lại tháng và năm
Có chiều vàng nằm phơi cành lá mới	Anh đã đến, đã đi, và đã nhớ
Có đêm buồn rờn rợn miếng trăng non	Các em vào lớp học giữa cơn mơ
	Chân bước vội nhưng hồn chưa tới chỗ
	Bởi có lần mây trắng biết bơ vơ
	Ôi một lần mây trắng biết bơ vơ
	Cũng đủ gọi lệ vàng kia thức dậy.

CÒN IN DẤU NHỚ LÊ TRẦN VĨ TUYẾN

Buổi chiều nhạt nắng vàng trên từng ngọn cây cao, cơn mơ nào đưa em rời xa thực tế, hồn còn đầy những sương mù che kín xót xa. Bước chân người bây giờ xa dần, loăng tan trong nắng chiều một ngày nào người đến.

Bước chân ai thật mơ hồ ngoài kia khói sương mờ mịt lối đi, và em dõi mắt ngóng trông những bước chân rần rỏi. Người đã mang em đi thật xa đến một nơi em chỉ thấy toàn mây trời xanh ngắt, chim muông ca hát, suối chảy dưới chân mềm và cỏ may hết thành vương miện cài trên làn tóc ưu phiền. Cả những con nai vàng hiền hòa rụt rè uống từng ngụm nước suối trong có nệm cỏ thật mềm đàn dưới chân như bàn tay nắm ngón nhỏ em đan vào gáy mình trong những giờ học đầy áp mộng mơ. Em tưởng tượng nhiều quá — Mộng tưởng còn áp đầy và những thoáng ngỡ ngàng em đang nhìn thực tế như đang nhìn những đốm đau đau kín trong hồn. Em vẫn cố dấu nỗi buồn thật sâu trong tận cùng thương nhớ và em vẫn xây quanh mình thế giới mộng tưởng thần tiên, sống với những ước mơ cao ngất, em sợ lắm những lúc phải nhìn thực tế để thấy quanh mình vẫn tối đen trống vắng. Những phút nào còn sống được với ước mơ thì vẫn còn hạnh phúc, em chỉ lo sợ thật nhiều đến ngày nào không còn những mộng mơ trong trí tưởng mình.

Người ơi, người ở một nơi khuất kín nhất của trí nhớ mịt mù, người xa với đôi tay nhưng thật gần với trí tưởng. Một khoảng cách đến người thật gần sao em nghe quá đổi xa xăm. Người có biết đâu những buổi chiều nhạt nắng và gió thổi từng cơn cuốn bay lá úa, em đếm bước chân mình khoảng cách dần xa, những bước chân xa dần như dáng người mờ khuất. Em muốn đi nhanh hơn để tưởng khoảng cách gần hơn

nhưng mỗi lúc bỏ lại khoảng cách phía sau càng xa và em ngụp lặn trong nỗi băn khoăn mơ hồ xâu xé.

Chưa lần nào em nói mến người nên làm sao biết được bên sự im lặng em đã nói thật nhiều với những trang nhật ký. Người có biết đâu bên ngoài của em và bên trong hoàn toàn khác biệt, em vẫn muốn dấu kín những gì đã nghĩ về người. Nói với bạn bè cho dù với bạn rất thân cũng có thể làm mất đi những nỗi niềm cần nên dấu kín.

Bây giờ là những ngày đầu thu, ngồi trong cửa sổ nhìn mây bay xuống thấp, gió từng cơn buốt lạnh và em ngồi đan áo len — em chọn màu tím nhạt — Đôi lúc cũng có những cơn mưa, nhìn những giọt mưa rơi đều thật dễ thương như âm vang của lời ru êm êm đêm nhất cũng thật buồn nhưng cũng thật dễ thương bên nỗi quạnh hiu — « Áo đan hết rồi cố quên dáng người, chàng ngày nào tìm đến... » nhớ ngày nào cũng nhận ra mình khác lạ và những thoáng ngỡ ngàng lúng túng hờ người ! Và bây giờ em ngồi đây « nhớ bóng chim uyên, nhớ gió đưa duyên chim với gió bay về chàng quên hết lời thề ». Áo đan đã gần xong nhưng dáng người, người ơi làm sao em quên được.

Bắt đầu bằng một buổi sáng đẹp trời, đầu gật rất nhẹ, cái mỉm cười ngượng ngùng và rồi bắt đầu những tháng ngày em yêu cô đơn. Thích nhìn những chiếc thuyền từ ngoài khơi xa chạy về cập bến, hình ảnh của chiếc thuyền đơn độc trên mặt biển mênh mông thật buồn nhưng em yêu vô cùng. Một lần cập bến với yên bình và rồi lại phải nổi trôi trên mặt biển thênh thang. Biển rộng và chiếc thuyền bé nhỏ như lúc nào cũng mặc cho định mệnh đưa đẩy đến đâu ? có cái gì vừa hạnh phúc vừa muộn phiền mà em không thể nói khi nhìn thấy, Thích nhìn những cây sồi đông lạnh lẽ không một chiếc lá. Yêu những cây dương liễu cao ngất u buồn vẫn đứng vững với nỗi cô đơn mà mỗi lần nghe tiếng reo em thường hay đứng lặng người. Nhịp đập của quả tim bé nhỏ không đều và em như đang sống ở một thế giới nào hoang đường xa xưa vì tiếng reo nhẹ nhàng và thoát tục như đưa em bay trên ngọn cây cao, như trên tầng khinh khí và nàng tiên ngoạn hiền mãi nhìn ngắm trần gian, dùng chiếc đũa thần vẫy gió đưa cây, cho gió thổi cát bụi mịt mù và loài người chỉ nhìn thấy nhau lơ mơ như ảo mộng.

Rồi những ngày mưa ướt mềm và những ngày đi học mưa thấm ướt áo lụa, nhìn tà áo buồn không có những cơn gió thổi bay vương đầy đất đỏ, em chợt thấy giống để giày người trở về từ vùng cao nguyên sương mù heo hút gió. Em thường ngồi đếm từng giọt mưa nhưng mưa rơi mau quá bỏ em ngồi ngẩn ngơ. Đôi mắt người vẫn thật ấm như đóm lửa của điều thuốc trên đầu ngón tay mơ màng và những sợi khói nhỏ quấn tròn thật mềm trước mặt. Người vẫn lặng lẽ như độ nào nhưng em đã đọc được một phần ý nghĩ người, trong tia nhìn xa vắng. Em vẫn sống

vội ước mong người sẽ trở về từ miền núi đồi xa xôi nhưng cảm tình của em đã dành cho người em không để lộ ra ngoài cử chỉ, vẫn cử chỉ lạnh lùng cố hữu và vẫn vẻ mặt xa lạ của em.

Người ơi, gió thật nhiều ru chim ngủ mỗi đêm trên cành cao, và trong đêm vắng có lẽ cũng có những chiếc lá úa tàn rơi rớt. Những cánh chim cũng sẽ giạt mình vứt bỏ tưởng mơ và người ơi, lúc đó đời sống sẽ còn lại những gì? có lẽ sẽ nhìn thấy xung quanh vẫn chỉ toàn bóng tối. Thì cứ bỏ hết thực tế phũ phàng để sống với mơ tưởng ngát xanh của thời mơ mộng. Dù cho đến ngày nào chợt biết quanh mình vẫn là ảo tưởng mù sương, em cũng vẫn vui vì em đã biết tạo cho mình một đời sống bằng lòng. Em sẽ không hối tiếc vì em đã ảo tưởng nhiều quá. Ảo tưởng để sống, để không nhìn thấy những đờn đau quanh mình và những phút lòng mình băng giá.

Và người ơi, rồi một ngày nào có đôi mắt mở lớn ngỡ ngàng tiếc nhớ, em mong người đừng vội lãng quên và hãy nhớ vết chân người là những vết tích đã đan thành một vùng kỷ niệm trong em đấy người...

như một sớm mai hồng

nguyên tấn phương

(cho h. thương thương biên hòa)

anh về thả nhện làm quen
và chèo thuyền thúng câu trăng
gởi mình
để mình che má cho xinh
cho anh rộn trí rộn tình như ai...

chiếc hồn se ngứa se nghiêng
se ra chút nụ chút duyên cho
mình
sớm mai cuối xóm đầu đình
ôi chao khen lấy một mình thương
thương

a vừa bắt được ông sao
trông khuya len lén thả vào mắt
em
thương thương đẹp lạ cho xem
cho anh rồi dạ bỏ quên chiếc hồn

hằng trăm con bướm vườn hồng
hằng ngàn con nhớ như tấm lụa lên
một con lòng đặt lênhên
trong đôi má lúm đồng tiền thương
thương...

MÂY TRONG TRÍ NHỚ

LÊ MIÊN TƯỜNG

Gửi M,

Đường Triệu Nữ Vương. Sát nách chợ Cồn là trạm xăng và bến xe thường trực. Con đường dơ dáy với nhà cửa tiệm buôn nhô ra thụt vào, là con đường tẻ nhất thành phố. Lúc xuống xe, qua khỏi chợ, tới một ngã tư, bẻ queo về hướng tay phải, đi thêm 40m, tới dừng lại trước khoảng sân hẹp lộn ngồn gạch vụn. Nhà chị Nguyệt nằm lọt vào bên trong.

Mùa hè năm 70, tôi gặp Mây ở đó. Nhà Mây cạnh bên trái nhà chị Nguyệt.

Mây vừa học xong đệ tứ, đang học thêm lớp Anh ngữ để niên khóa mới vào tam C. Sau này, khi đã quen thân với Mây tôi có hỏi sao Mây thích học C, Mây nói rằng Mây ghét học A, B bởi học mấy ban đó riết rồi đâm ra tính toán. Tôi nói, tùy theo người chứ. Kể gì ban này nọ. Mây bảo, nhưng đầu sao nó cũng ảnh hưởng ít nhiều. Vả lại, Mây khá sinh ngữ.

Mây rất khá sinh ngữ. Mây đọc tiếng Anh nghe tựa tựa cô xướng ngôn viên đài Luân đôn.

Mây cũng rất khá Quốc văn. Điều này tôi biết được bằng vào những bức thư Mây viết gửi cho tôi.

Nhớ hôm đưa Mây cánh thư đầu tiên, tôi thờ lúng túng trong điệu bộ dường như kẻ vừa bị rượt đuổi. Ba Mây nổi tiếng nghiêm khắc. Hôm đó tôi phải nhờ đưa cháu lấy cớ sang xin Mây hút ngòai mực (tuy mực tôi còn cả

bình đầy) để đưa Mây tấm giấy viết bằng tiếng Anh, đại khái tôi hỏi rằng tôi có thể gửi Mây một lá thư được không. (Tôi phải viết tiếng Anh vì sợ lỡ tui em Mây biết được đi mách ông bố). Lúc đưa cháu về, tôi hỏi sao? Nó nói chị Mây không nói gì cả. Chị chỉ cười.

Cười là nhất rồi. Chỉ một nụ cười của con gái thôi, ta bỏ nguyên một ngày ngồi diễn tả nụ cười đó bằng ngôn ngữ cũng chưa chắc hết.

Cười là chị rồi.

Chiều đó, tôi ra phố mua giấy pelure xanh, về ngồi viết thư từ lúc 4 giờ hơn. Cắm cúi viết. Viết cho tới gần tối. Chưa xong. Viết nữa. Khi chị Nguyệt kêu ăn cơm, nán lại một lát tôi mới chịu xuống ngồi vào bàn ăn qua loa mấy chén rồi bỏ lên khiến chị tôi há miệng ngạc nhiên.

Chị nói:

— Cậu này bệnh hay sao mà ăn ít thế?

Chị Vân thêm:

— Cậu bệnh tương tự đó.

Chị Nguyệt hỏi:

— Ai thế?

Chị Vân háy mắt, chỉ tay sang nhà Mây.

Đúng 10 giờ, tôi viết thư xong. Tôi bỏ 4 tờ pelure vào một phong bì trắng sau khi nắn nốt đề bên ngoài giòng chữ tên Mây và tên tôi.

Tôi ra đứng ở ban công nôn nao nhìn qua ô cửa có bóng đèn hắt ra yếu ớt dọc theo những khe lá sách. Mây thường thức học rất khuya. Năm đó tôi 21. Tuy khá lớn nhưng sao tôi nghe mình vụng về khờ dại như thời mới biết yêu lần thứ nhất. Có lẽ khi yêu, mọi người đều giống nhau ở chỗ đó chăng?

Khi mọi người đi ngủ hết, tôi rón rén xuống thang lầu, cẩn thận hé mở cánh cửa, nhẹ nhàng bước ra. Tôi đưa tay run run gõ khẽ vào ô cửa. Tiếng Mây dụi dụi hỏi: ai đó? Tôi chắc Mây đã biết tôi, bởi vì thỉnh thoảng một vài đêm trước đó, tôi có ra đứng nói với Mây dăm điều vớ vẩn. Khi nghe Mây hỏi xong, tôi chỉ việc đút lá thư vào khe hở, trông tượng khuôn mặt Mây sáng rỡ dưới bóng đèn vươn tay nắm lấy bao thư.

Đưa thư xong, tôi huyết gió vui vẻ trở lên phòng nằm mơ tới những chuyện tình đẹp nhất thế giới. Tôi hình dung ra Mây đang làm gì sau ô cửa kín. Mây sẽ run (cũng như tôi) mở bóc thư ra. Mây sẽ mỉm cười đọc lui tới năm lần bảy lượt. Đọc kỹ từng chữ như kẻ ngồi tỉ mỉ lượm không sót một hạt lúa trong đồng gạo ngồn ngang. Đọc và nghĩ ngợi theo thư. Úp mặt vào máy tờ giấy, nghĩ. Dồn hơi, nghĩ. Bỏ tới nằm lên giường, nghĩ. Chỉ nghĩ thôi. Ngoài ra chẳng làm gì. Chẳng làm gì được. Một bài tính chia số lẻ lúc đó cũng chẳng làm được. Chỉ nghĩ. Rồi cho hôm sau nếu gặp cô giáo nào tinh mắt gọi lên đọc bài, chắc chắn Mây sẽ lãnh trọn trứng vịt.

Tôi hình dung ra thế và mỉm cười. Cười vui tươi. Như Mây cười. Cười thoải. Khi đã yêu, ai đại gì lại khóc?

Chuyện đưa Mây một bức thư nói ra nghe dễ và mau. Chỉ mất mấy phút là nói hết. Nhưng thật ra, đó là cả một vấn đề. Không kể những liếc ngó đồng tình, từ lúc giữa mùa hè tôi vào nghỉ chơi ở nhà chị Nguyệt cho đến khi tôi đưa thư cho Mây thời gian kéo dài hơn một tháng. Tôi cho thể cũng mau lắm. Trong khoảng thời gian này tôi thường thấy Mây rửa ráy thay quần áo cho mấy đứa em hoặc ngồi học bài qua khung cửa. Hoặc nghe Mây hát. Mây hát rất hay. Mỗi đêm khuya, bắc ghế ra ban công ngồi nghe giọng Mây vỗ về cũng đủ khoái hơn gấp trăm lần ngồi quán.

Thỉnh thoảng tôi cũng thấy Mây đi ngoài phố. Hoặc từ trường tan học về. Đi với bạn bè hay một mình.

Ngôi trường nữ mới cất đầu độ 2 năm, với lầu hai tầng đứng trông ra con đường rợp bóng cây lá dâu tây. Mây học 2 buổi sáng và 4 buổi chiều. Sáng, tới trường, Mây đi chung xe Jeep với ông bố. Và lộ trình cho buổi chiều bao giờ vẫn ngã Phan Chu Trinh, xuống một đoạn, tới ngã tư, rồi lên đại lộ Hùng Vương.

Từ 6 giờ kém 20 cho mỗi chiều, tối, thẳng si mê Mây chết bỏ, đã lững thững cuốc bộ tới ghé vào một quán cóc trước mặt rạp chiếu bóng Trưng Vương, kêu một coca, ngồi đợi nhìn Mây đi học về. Không ngồi quán cóc thì đến đứng ở tiệm sách mắt vờ xem báo nhưng thật ra đang liếc chùng ra đường tìm kiếm.

Làm gì Mây cũng đi ngang đây. Làm gì tôi cũng sẽ thấy được Mây. Thấy và theo Mây một đoạn chơi. Theo sau lưng thôi. Tôi cố moi móc tận tim óc tìm chút can đảm hiểm hoi để may ra giục bước chân tôi đi mau hơn, vượt lên ngang hàng hỏi Mây dăm chuyện vớ vẩn nhưng chẳng bao giờ tôi thực hiện nổi. Không được nên cứ đi theo. Một tuần 4 bữa. Một tháng 16 bữa. Tôi thường đi theo như thế. Không phải chỉ mình tôi. Còn 2,3 đứa gì nữa. Đứa đi trước tôi. Đứa sau tôi. Cả tôi nữa, cộng đúng 4 đứa, di động sinh hoạt sau lưng Mây trông như chiếc đuôi lùn.

Một chiều, lúc đang đứng nói chuyện với người bạn trước cửa một tiệm tạp hóa, tình cờ tôi thấy Mây ghé quán sách của chị Minh Đức. Mây đi một mình. Tôi vội rời khỏi người bạn, băng ngang đường, phom phom tiến tới.

Mây đang đứng tìm chọn trước tủ kiếng. Tôi cố bình tĩnh đến bên Mây. Ngần ngừ, tôi hỏi:

— Mây kiếm cuốn gì đó?

Mây ngập ngừng trả lời:

— Cuốn Đời nghệ sỹ.

— Của Somerset Maugham phải không?

— Dạ.

— Mây thích lắm hả?

— Thích ai
 — Thích chàng nghệ sỹ nhân vật chính của câu chuyện đó ?
 — Mây đã đọc đọc đâu mà biết.
 — Không biết thôi mua làm gì ?
 — Mây đọc quảng cáo thấy cái tựa hay hay nên mới tìm mua đó chứ.
 Tôi buột miệng :
 — Thôi đừng mua nữa. Mất công.
 — Sao thế ?
 — Sách ra lâu quá. Bán hết rồi.
 Mây có vẻ tiếc :
 — Bây giờ biết kiếm đâu ?
 — Tôi có.
 Mắt Mây sáng lên :
 — Anh có thật hả ?
 — Không lẽ có « chơi » sao ?
 Mây ôm chiếc cặp da lên ngực, thoáng một chút thận thừng. Tôi tiếp :
 — Chắc Mây muốn mượn chứ gì ?
 — Dạ. Muốn lắm. Anh cho Mây mượn đi.
 Tôi đùa :
 — Cho Mây mượn thì lỗ quá. Thôi, đổi đi.
 — Anh muốn đổi Mây cái gì ?
 Mây cười bối rối. Chị Minh Đức đưa mắt háy háy với tôi. Gì chứ tính tiểu lâm của tôi, chị dư sức biết.
 — Mây nói lộn. Anh thích đổi cái gì ?
 — Mây có chịu không ?
 — Dễ lắm.
 — Gì thế anh ?
 — Cứ mỗi tối, lúc học bài Mây mở cánh cửa sổ ra.
 — Mở cửa thôi à ?
 — Ừ, mở cửa thôi.
 — Để làm gì hở anh ?
 Tôi nói mau :
 — Để tôi đứng... nhìn Mây chơi cho vui.
 Mây cúi đầu, nói thật khẽ :
 — Mây có gì đâu mà nhìn.
 — Mây không biết Mây dễ thương lắm à ?
 — Không phải đâu.
 Nói xong Mây bước mau ra cửa. Tôi nói theo :
 — Nói chơi vậy thôi. Để tối tôi đem sang cho mượn.
 Chị Minh Đức cười. Tôi nhìn theo Mây đi né tránh dưới khu phố đông người. Tôi không kịp chào chị Minh Đức, cũng bỏ đi luôn.
 Tôi không có cuốn sách đó. Người bạn của tôi có.

Khi ở tiệm sách ra, tôi phải đến nhà người bạn, rủ tôi quán Hạ đãi nó một chén cà phê, rót nước miếng đề xin nó cuốn sách. Ban đầu nó không chịu. Sau tôi năn nỉ, nói ra lý do, nó mới gượng cho.

Lấy sách về, tôi xé trang nhất có chữ ký của người bạn, xong tôi đề tặng Mây. Tặng luôn, chứ không cho mượn.

11 giờ khuya. Tôi nhìn sang. Ô cửa đã mở. Đây là lần thứ nhất cửa mở kể từ lúc tôi vào ở nhà chị tôi. Cũng có thể cửa đóng gim lìm từ những tháng năm trước. Tôi ví cánh cửa đó như cánh cửa lòng ké mở rồi. Vào đi. Tôi thăm nghe tim óc tôi giục tôi như thế.

Nhưng tôi không vào. Bởi cửa sổ có từng hàng song sắt cản che. Tôi chỉ đứng ngoài chúi cuốn sách vào cho Mây. Mây lí nhí cảm ơn. Tôi tần ngần chưa muốn về. Dường như Mây cũng muốn tôi nán lại.

Tôi hỏi :

— Đừng nói chuyện với Mây một lát được không ?

— Được. Nhưng sợ ba thấy ba la.

— Ba đâu rồi ?

Hỏi câu này xong tôi thăm mong Mây trả lời rằng ba đi chơi hay đi ăn uống đâu đó. Nhưng Mây không nói thế. Mây nói :

— Ba ngủ trên lầu.

À. Thế cũng tốt. Ngủ cũng được. Ông ngủ cũng như ông đi chơi. Ông ngủ rồi làm sao ông biết được.

Mây lật lật bìa sách. Khi thấy hàng chữ, Mây đỡ nhanh nhưng tôi biết Mây đã đọc được. Tôi đoán được điều này bằng cách nhìn thấy chút mừng rỡ loáng thoáng trong mắt Mây nhấp nháy.

Tôi nói :

— Tôi tặng luôn cho Mây đó. Có cũ lắm không ?

Mây nói :

— Cũ mới hay. Mới quý.

— Mây dấu đừng cho ai biết nghe ?

— Dấu gì anh ?

— Cuốn sách đó. Đừng cho bạn bè của Mây biết.

— Mây không nói cho ai biết đâu ?

— Chắc nghe ?

— Dạ. Chắc.

Có tiếng lẹt rẹt trên lầu hai. Tôi vội vã đứng khuất vào chỗ tối. Mây tái mặt. Tôi chăm chú nhìn lên : hai con mèo cắn nhau ở ban công, xong đuổi nhau chạy lạt sạt trên mái tôn găm rú đã đời. Hú hồn. Tôi tưởng ai trong nhà Mây bất ngờ thừ dậy.

Mây hỏi :

— Gì thế anh ?

— Hai con mèo giỡn nhau.

— May quá.

— Gì may ?

- Mây tưởng ba đây.
- Có sao không ?
- Ba biết được, đập chết.
- Không chết đâu.

Tôi cười. Mây bỏ cuốn truyện vào học tủ. Tôi đốt thuốc. Mây đưa tay khẽ vén mái tóc lòa xòa.

Tôi hỏi :

- Mây biết chàng nghệ sĩ trong truyện là ai không ?
- Đã nói Mây chưa đọc mà. Ai thế anh ?
- Maugham viết về họa sĩ tài danh Van Gogh đó.
- Hay không anh ?
- Hay. Trong đó có đoạn chàng họa sĩ ở trên tận chóp một tầng lầu dùng chĩa hệ thống nối dài với ống khói, một ngày chỉ ăn có nửa ổ bánh mì.

- Tội quá hả anh ?
- Mây có thích những người như thế không ?
- Không những thích mà còn phục.
- Phục sao ?
- Mây phục sát đất những kẻ có đời sống khác với mọi người.
- Không tin đâu.
- Sao anh không tin ?

Tôi ném khúc tàn thuốc đung nhằm con chó kêu ăng ăng, bỏ chạy ra đường. Tiếng xe cộ qua lại làm dội mặt kính kêu leng reng.

Tôi hỏi Mây :

- Mây biết William Saroyan không ?
 - Ai thế anh ?
 - Người viết cuốn *The daring young man on the flying trapeze*.
 - Viết sao anh ?
 - Trong đó có một đoạn thật thú vị.
 - Anh đọc đi.
 - « Đàn bà đẹp bu quanh tất cả mọi người, trừ nhà văn. »
 - Anh có tin thế không ?
 - Mây tin không ?
 - Theo Mây nghĩ, ông Saroyan nói hơi quá. Cũng tùy người nữa chứ
- Vợ đưa cả nắm, đâu được.

Tôi cảm thấy thích thú bâng quơ. Chắc là do câu nói của Mây. Tôi đọc thấy trong mắt Mây có chút gì thành thật.

Tôi mang niềm vui sướng đó trở về phòng, sau khi nói.

— Thôi Mây đi ngủ đi. Khuya rồi.

Mây đóng cánh cửa lại, nói vọng ra :

— Bữa nay anh đừng theo Mây ngoài đường nữa nghe. Tụi bạn Mây đề ý rồi đó.

Ý nghĩ viết thư cho Mây manh nha từ đó. Thời gian gặp đề nói chuyện với Mây ít quá. Không đủ. Viết thư để nói hơn. 5 tờ. 7 tờ. Quá nhiều giấy đề bày tỏ. Và cánh thư đầu tôi viết cho Mây 4 tờ pelure xanh.

Kể từ lúc đưa thư cho Mây, một tuần sau tôi mới có thư trả lời của Mây. Thư do đưa cháu của tôi mang lên. Trước đó, tôi sống với tâm trạng đầy lo âu. Tôi có quá nhiều thứ để lo. Ví dụ như Mây không trả lời thư tôi, hoặc có trả lời nhưng từ chối, có nước tôi phải ra gấp chợ Cồn mua chiếc mặt nạ về đeo cho đỡ ngượng. Bọn con gái học trò quái ác lắm. Thích thi đấu thư. Thật bí mật. Không thích, bọn họ dám mang thư tới lớp đọc lớn cho bạn bè cùng lớp đồng nghe. Cứ tưởng tượng ra cái cảnh một đứa con gái đứng trên bục gỗ dằng hắng lấy giọng điệu như mấy cô ca cải lương, cầm giảng ngang bức thư trước mặt in hết kiểu mấy ông thầy tụng cảm sớ, đọc một loạt từ đầu tới cuối và lũ bạn ngồi dưới hi hi cười châm biếm cũng đủ bỏ ngửa ra má chết rồi. Đối với con gái phải cần thận. Khi thấy « chắc ăn » rồi hãy gửi thư. Ba lơn mà đụng phải bọn họ, chỉ có nước bỏ xứ mà đi mới hết ngượng.

Thư Mây viết dễ thương. Mây không xác định rõ rệt. Chỉ nói bóng gió. Cứ cái đà nói trời nước trăng gió này, tôi chắc khoảng 2 tháng nữa, tự nhiên thư sẽ đáp thành con đường đưa dẫn tới tình yêu.

Tôi chắc thế. Không có đứa con gái nào ở trần gian này mới cánh thư đầu mà đã tỏ tình. Họ có một lối kỳ kèo đưa đẩy rất lôi cuốn, hấp dẫn. Họ có một lối nói bóng gió khiến ta hăng máu viết thư. 5 ngày một cái. 3 ngày một cái. Hai cái một ngày. Có thể bọn họ muốn đọc thư. Có thể bọn họ ưa trắc nghiệm. Nhưng điều chắc có là điều : họ muốn tạo cho họ vẻ « sáng giá ». Họ dư hiết rằng có « khó khăn » mới lâu bền. Họ dư hiểu rằng nếu « dễ » quá bọn con trai sẽ mau chán.

Tôi cũng không thoát khỏi những điều thường tình đó. Tôi là con trai. Nếu từ cánh thư đầu, Mây đón nhận ngay tình yêu của tôi, tôi không làm sao khỏi thất vọng.

Cám ơn Mây. Cám ơn những đứa con gái có ý nghĩ trên. Vì thế mới có hứng khởi thú vị. Vì thế mới có những cánh thư tình làm ý nghĩa thời học trò. Làm đẹp thời con gái với niềm rung động tinh khôi đầy ơn thánh. Vì thế mới có sự khác biệt giữa thiên thần với tục lụy. Tình yêu học trò, ví dụ có « phạm tội » cũng chỉ là sự phạm tội một cách chân thành tuyệt vời nhất. Không mặc cả. Không toan tính. Không mưu lợi. Phạm tội để làm thành dĩ vãng. Dĩ vãng đẹp và dĩ vãng ngậm ngùi. Dĩ vãng thần tiên và dĩ vãng buồn thảm. Nhưng dù gì nó cũng là dĩ vãng. Dĩ vãng đắp nền xây cao tương lai. Tương lai ngồi bồm bẻm nhai trầu, hễ hủ vượt râu nước tìm dĩ vãng. Một chút tinh khôi, lỡ ra ta đã mang giòng máu giang hồ đích thực.

Thư Mây đọc thú vị. Hèn gì Mây chọn học ban C là phải. Có một đoạn Mây viết, xui tôi mềm lòng : anh đừng cho ba biết. Ba mà biết anh sẽ chẳng còn dịp gặp Mây đâu.

Sau đó, tôi còn tiếp tục nhận của Mây thêm nhiều thư nữa. Vẫn cứ ở trong tình trạng lấp lửng. Thư viết kể chuyện học đường bạn bè, chuyện trăng sao mây nước; trách móc nhau một vài điều; hứa hẹn với nhau dăm điều mộng lung mơ hồ.

Mãi cho tới cuối tháng 8, tôi mới biết đích thực Mây yêu tôi qua bức thư dài 6 tờ giấy vở. Từ đó tôi hay làm riêng những bài thơ dành tặng cho Mây. Trong các bài thơ viết hồi đó, tôi thích nhất bài: m, tôi nhớ mãi mại có mấy đoạn như: muốn gửi tình cho em thay áo. Nhưng sợ em thay áo rồi quên...

Trong 24 chữ cái, tôi khoái nhất chữ m. Viết theo lối thường thôi. Viết rồi nhìn. Nó đứng một mình thật quyến rũ, dễ thương với các nét mềm mại khiến ta liên tưởng ngay bản chất yếu điệu của con gái. Nó là vần đầu của tên Mây.

Thơ làm xong, tôi không gửi trực tiếp cho Mây. Tôi gửi bằng cách cứ chờ đêm khuya, lúc Mây đã đi ngủ tôi tới đút vào ô cửa. Sáng dậy, ngồi vào bàn học, Mây đã thấy rồi. Điều này, tôi tập cho Mây không mắc phải tật ngủ dậy trưa. Tối nào tôi cũng đút vào một bài thơ. Sáng nào bắt buộc Mây cũng phải dậy sớm để lấy. Nếu dậy muộn, có thể rủi ro một đứa em nào của Mây bất ngờ mở cửa vào phòng Mây sẽ bắt gặp, đem đi mách ông bố.

Trò chơi thật thú vị. Dường như chị Nguyệt cũng đã biết. Chị thường hay thức khuya xem Ti vi chương trình Mỹ vào những đêm có tường cổ La mã, Đức hoặc Pháp. Chị Nguyệt không nói gì, chỉ chọc tôi thôi.

Và cũng chính trò chơi này, khiến tôi ngậm ngùi xa Mây.

Sáng hôm đó, Mây ra Huế thăm ngoại với một người bạn. Suốt đêm bận sửa soạn quà bánh hành lý, ngủ khuya nên dậy muộn. Khi tiếng còi xe nhà của người bạn bóp kêu inh ỏi ngoài đường, Mây vùng dậy chỉ kịp súc miệng rửa mặt qua loa, hấp tấp thay đồ, xông vào phòng xách vội hành lý ra xe. Mây quên không lấy cất bài thơ tôi chuôi vào hồi hôm. Bài thơ có cái tựa: m. Co ngu gì, người cha cũng đoán chữ M. là tên của Mây khi người giúp việc vào quét phòng Mây thấy bài thơ rơi dưới đất bèn lượm ra đưa cho ông ta.

Tôi cứ tưởng Mây đã đem bài thơ ra Huế, một chiều đẹp trời xuống Cồn Hến, ngồi dưới bóng mát của bụi tre vừa ăn chè bấp vừa thích thú đọc. Món chè này tôi đã đem « khoe » Mây rằng ngon nhất nước khi Mây hỏi tôi ra Huế thì ăn chè ở đâu. Tôi khoe chè Cồn Hến. Bánh bèo Vỹ Dạ. Bánh khoái cửa Thượng tứ. Khoe, để ngồi nhìn nỗi háo hức trông ra Huế của Mây. Khi đã yêu thương nhau thì người này thường trông đến xứ của người kia, cho biết.

Một tuần sau, gần tới ngày nhập niên khóa mới, Mây từ Huế vào. Khi nghe tiếng Mây bên nhà tôi hồi hộp đợi quà của Mây và chờ Mây tíu tít « khen » quê hương của tôi là thơ mộng, là dễ thương, là hết chỗ chê. Suốt

(Xem tiếp trang 56)

Nguyên tác: VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Ban viết văn: HOANG HAI THỦY

Nàng bước ra khỏi chiếc giường nhỏ nhưng cuốn cái mền mỏng lên người. Nhưng chàng thanh niên ngạc nhiên nhìn nàng:

— Về? Có về đâu?

Anne đứng chết trân. Làm sao nàng có thể trả lời được câu hỏi rất thường ấy? Và có một cái gì đó rất lạ giữ nàng ở lại khung cảnh này. Nàng tưởng tượng ra những bộ mặt khó đăm đăm, lúc nào cũng nghiêm trọng, lúc nào cũng « thể thống quốc gia » chờ đợi nàng ở ngoài căn phòng nhỏ nhắn này. Nàng đã chán ngấy những khuôn mặt ấy, những cuộc viếng thăm nhà máy sợi, nhà đúc xe hơi, xưởng dệt, cô nhi viện và những trại ươm cây giống không liên can chút gì đến đời nàng. Đêm qua, nàng chẳng từng phản đối lại cuộc sống gò bó ấy một cách dữ dội là gì?

Nàng đã thoát ra được cuộc sống buồn chán, khô khan ấy, Đức Mẹ đã nghe lời cầu xin của nàng và cho nàng được thoát buồn chán trong ít lâu, tại sao nàng không hưởng đi? Anne nghĩ đến chuyện nàng vượt khỏi sự quán đèm qua. Cuộc vượt thoát thật dễ dàng, đúng đó là một phép lạ. Nếu Đức Mẹ không chấp thuận cho nàng đi, làm sao nàng có thể đi thoát? Thêm nữa, tại sao đêm qua khi nàng nằm ngủ ngoài công viên, nàng không bị một ông cảnh sát nào tìm thấy mà người tìm thấy nàng lại là chàng thanh niên dễ thương này?

Thật vậy, có cái gì bắt buộc nàng phải về? Trước sau gì rồi nàng cũng phải về, nàng không thể đi mãi, nàng không thể thoát ra được cái vỏ công

chúa giám hãm tâm hồn và thể xác nàng ở lại vòng tự do này thêm nửa ngày nữa... Có sao? Anne quyết định đến tối nay nàng sẽ trở lại sứ quán và mỉm cười:

— An chẳng có chuyện gì cần về, nhưng sợ ở lại đây làm phiền anh...

Nàng sung sướng nhận thấy chưa ra khỏi sứ quán được một ngày, nàng đã có thể ăn nói rất thường dân. Đôi chút dối trá nữa, nhưng cái dối vô hại. Nàng không có lỗi gì khi nói dối người thanh niên này, chỉ vì nàng quá thèm khát tự do, nàng quá ước ao được sống như một thiếu nữ thường dân, được đi chơi như bất cứ cô gái xuân nào trong thành phố thơ mộng này.

Hoàng Giang đi tới cửa sổ và kéo tấm màn che cho ánh nắng và gió mát lùa vào gian phòng. Chàng vui vẻ nói ngay cho tan ý nghĩ trở về với trách nhiệm chàng vừa thấy hiện lên trên nét mặt nàng công chúa:

— Nếu cô không có việc gì cần phải về nhà ngay, tôi xin được hân hạnh mời cô đi chơi hôm nay. Nếu tôi đoán không lầm thì dường như cô là một du khách mới tới La Mã? Nếu cô không muốn nói cho tôi hay tên thật của cô cùng nơi cô ở, cũng không sao. Việc đó không quan trọng. Nếu cô có thể tin tôi được thì chúng ta sẽ trở thành một đôi bạn cùng sống vui ở La Mã trong vài ngày. Tôi cũng là người ngoại quốc tới đây như cô vậy, chỉ có điều khác là tôi tới đây trước cô và tôi biết nhiều cảnh nên thơ ở đây hơn cô mà thôi.

Chàng ngừng lại chờ đợi nàng công chúa làm quen với đề nghị của chàng. Chàng đã mở cho nàng một lối thoát để nàng bớt bối rối che đậy danh tính thực của nàng:

— An có bằng lòng chúng ta là một đôi bạn cùng đi thăm La Mã không? Anne xúc động đến không nói được nên lời.

Nàng chỉ gật đầu.

Hoàng Giang cũng xúc động không kém gì Anne. Trong giây phút đó chàng quên chàng là một phóng viên báo chí, quên mục đích giữ nàng công chúa này ở gần chàng để lợi dụng nàng làm một phóng sự với đầy đủ hình ảnh. Những cái « tí phóng sự » hấp dẫn cuốn cuốn tới trong óc Hoàng Giang làm chàng choáng váng: « Nàng công chúa bụi đời... Nàng công chúa đi giang hồ trong kinh thành tình yêu và âm nhạc... Một ngày, một đêm với Công Chúa Anne... » Phóng sự này là sự kiện chỉ xảy tới với người phóng viên một lần trong cả đời, phóng sự với đầy đủ hình ảnh sẽ làm cho tên tuổi chàng nổi sáng, nhưng bỗng dưng chàng cảm thấy ngao ngán. Một ước mơ khác bỗng nổi lên trong óc chàng: nếu người thiếu nữ này không phải là công chúa? Nếu nàng chỉ là một thiếu nữ đẹp, khả ái nhưng tầm thường cả trăm ngàn người thiếu nữ đồng tuổi nàng đang sống trong thành phố này?

« Minh rắc rối vẫn vợ quá. Được voi lại muốn đòi tiên .. » Hoàng Giang vội gạt bỏ những ý nghĩ vô ích để chú trọng vào thực tại, vào việc giữ người thiếu nữ này ở lại với chàng. Chàng nói nhanh:

Sáng nay tôi dậy sớm nên đã ăn sáng rồi. Chắc An cần cà phê? Phòng rửa mặt đây, An vào rửa soạn đi. Có bàn chải đánh răng và khăn bông mới trong tủ. Trong khi An rửa soạn, tôi chạy đi mua mấy cái sáng uyệt. Nhà có sẵn cà phê, An có thể ăn qua loa ở nhà trước khi chơi được.

Không chờ người thiếu nữ trả lời, Hoàng Giang bước vội ra khỏi phòng.

Nàng công chúa đứng một mình trong phòng một lúc khá lâu sau khi chàng thanh niên đi khỏi. Nàng như sợ cử động. Nàng tưởng như bây giờ nàng vẫn còn sống trong mơ và chỉ cần nàng bước đi là khung cảnh này sẽ tan biến, nàng sẽ thấy nàng nằm trong cái giường rộng thênh thang ở sứ quán và mở mắt ra, nàng sẽ thấy những khuôn mặt nghiêm trọng ngàn đời, những khuôn mặt không biết vui vẻ là gì của những người cả đời không cười là bà bá tước, ông đại tướng. Nàng sợ sự thực và nàng muốn kéo dài giấc mơ...

chương tám

Bây giờ Hoàng Giang phải cấp tốc nghĩ đến việc thực hiện phóng sự. Vừa ra khỏi phòng chàng đã chạy bay xuống thang lầu. Chàng phải tìm và phải gặp ngay Vĩnh Xuân, người bạn nhiếp ảnh viên nhà nghề của chàng. Phóng sự của chàng về nàng Công Chúa Anne rong chơi trong thành phố La Mã cần phải có hình thật nhiều hình nữa là khác. Không có hình và cũng không có gì làm bằng cớ, người ta có thể nghi ngờ phóng sự có thật đó chỉ là một tiểu thuyết do một chàng văn sĩ nghèo tiền và danh tiếng nhưng giàu mơ mộng nào đó tạo nên.

Vĩnh Xuân, người có biệt hiệu là Phó Nháy, cũng chưa có vợ như Hoàng Giang nhưng cuộc đời chàng này bê bối, lộn xộn và nhiều hình bóng đàn bà hơn cuộc đời Hoàng Giang nhiều. So với Vĩnh Xuân, Hoàng Giang là người có thể được coi là gương mẫu. Vĩnh Xuân là một nhiếp ảnh viên chuyên nghiệp nhưng không chịu làm công lĩnh lương tháng cho bất cứ một tờ báo hay một hãng thông tấn nào. Chàng là một nhiếp ảnh viên độc lập. Có hình lạ, chàng có quyền bán cho tất cả các báo, các hãng tin. Chỉ những nhiếp ảnh viên có tài, luôn luôn có hình lạ, mới sống được và hành nghề được như Vĩnh Xuân.

Hoàng Giang quen biết rất nhiều bạn nhiếp ảnh viên, nhưng cả La Mã lúc này chàng thấy chỉ có một mình Vĩnh Xuân là mới có thể cộng tác được với chàng để thực hiện phóng sự ngàn năm một thuở này. Chàng với Vĩnh Xuân hợp ý nhau. Họ cùng nghĩ như nhau và do đó, những hành động của họ cũng giống nhau. Hoàng Giang thấy chỉ có Vĩnh Xuân mới đủ thông minh để thực hiện những hình ảnh cần thiết đi đôi với những bài viết của chàng. Vĩnh Xuân có những chiếc máy hình nhỏ xíu, loại máy mà chàng gọi là máy ảnh điệp viên, nhỏ như chiếc bật lửa. Tất nhiên là khi chụp ảnh công chúa, họ phải chụp lén, chụp dấu công chúa. Những chiếc máy ảnh điệp viên đắt

tiền của Vĩnh Xuân sẽ tỏ ra tối cần thiết. Điều thứ hai mà Hoàng Giang cần có Vĩnh Xuân là chàng có thể tin được ở sự lương thiện, ngay thẳng của Vĩnh Xuân. Vĩnh Xuân có thể là một nghệ sĩ sống bất cần đời nhưng không bao giờ thêm phần bội. Vĩnh Xuân cũng tỏ ra kín miệng, biết giữ bí mật khi cần. Nếu cộng tác với bất cứ một nhiếp ảnh viên nhà nghề nào không phải là Vĩnh Xuân, Hoàng Giang sẽ phải chờ đợi chuyện công chúa Anne hiện rong chơi trong thành phố bị tiết lộ và cả trăm chàng phóng viên khác sẽ chạy đi tìm chàng.

Chàng phải tìm gặp ngay Vĩnh Xuân nhưng chàng lại không có thì giờ. Chàng sợ nhất là nàng công chúa, sau khi sửa soạn xong, không thấy chàng trở lại, có thể buồn buồn đi ra phố và đi mất luôn. Hoàng Giang nhảy vào xe tắc xi bảo chạy thật nhanh đến địa chỉ của Vĩnh Xuân. Chàng nhảy ba bậc một lên mấy tầng lầu tới căn phòng vừa là phòng ngủ vừa là phòng rửa ảnh của bạn. Nhưng Vĩnh Xuân không có nhà. Đêm qua, chàng này không về nhà. Không ai biết là Vĩnh Xuân đi đâu, làm gì. Mồ hôi trên trán chàng phóng viên ướt rịn khi chàng nghĩ đến chuyện Vĩnh Xuân có thể đã đi khỏi thành phố để thực hiện một phóng sự hình ảnh nào đó. Có những lần Vĩnh Xuân đi vắng cả tháng trời mới trở về. Nếu thiếu Vĩnh Xuân, công việc của chàng sẽ khó khăn gấp bội.

Hoàng Giang vào một quán rượu để gọi điện thoại tới những nơi chàng ngờ và hy vọng là có Vĩnh Xuân tới. May mắn cho Hoàng Giang là sau chừng 10 phút vất vả, lo âu và chừng 5 cú điện thoại không có kết quả, chàng liên lạc được với Vĩnh Xuân ở một khách sạn.

— Hoàng Giang đây... Trời, tôi tìm cậu muốn chết... Có chuyện quan trọng lắm, cậu tới nhà tôi gặp. Tôi chờ cậu ở nhà.

— Chuyện gì mà gấp dữ dzậy?? — Vĩnh Xuân có vẻ như đã say, khề khà nói vào máy — Anh nên nhớ rằng đó là chuyện quan trọng của anh chứ không phải chuyện quan trọng của tôi. Anh có quyền chờ, bao giờ tôi thích đến tìm anh là tôi đến.

— Khỉ lắm — Hoàng Giang nói như muốn hét lên — Quan trọng thật mà. Nếu cậu biết là quan trọng đến chừng nào, cam đoan cậu sẽ tỉnh hẳn rượu.

— Thật sao? Chuyện gì? Nói luôn đi không được sao?

— Không thể nói qua điện thoại được. Chỉ cần tôi nói nửa câu là sự việc hỏng hết. Vụ này quan trọng bậc nhất, sẽ làm tên tuổi hai thằng mình vang lừng thiên hạ. Cậu phải tin tôi...

Tuy Hoàng Giang thành khẩn và nằng nằng, Vĩnh Xuân dường như vẫn chưa chịu tin ngay:

— Tin anh thì tôi tin từ lâu lắm rồi.

— Thật mà. Bỏ lỡ lần này cậu sẽ hối hận suốt đời. Tôi chờ cậu ở nhà tôi. Năm phút nữa, cậu phải tới.

— Không. Tôi không đi đâu hết. Đang bận tiếp thượng khách ở đây.

Anh có chuyện gì muốn nói với tôi thì chịu khó tới đây. Tôi sẽ rảnh vào khoảng nửa giờ nữa.

Hoàng Giang đành nhượng bộ:

— Được rồi. Nửa giờ nữa tôi đến.

Chàng đặt ống nói lên máy và bước nhanh ra đường. Chàng nghĩ thầm: « Cho hấn làm cao. Đến khi hấn biết thượng khách của mình là Công Chúa Anne, hấn sẽ quàng thượng khách của hấn qua cửa sổ để chạy theo mình...»

Khi Hoàng Giang nhẹ mở cánh cửa phòng chàng, trái tim chàng như đập hụt một nhịp. Vài phút xúc động đến với chàng: căn phòng vắng lặng như không có người. Chàng nhìn quanh, mọi vật thường ngày vẫn bừa bộn trong phòng dường như vừa được một bàn tay người sắp xếp lại. Bóng dáng thanh thanh của người thiếu nữ đã biến mất.

Chàng phóng viên nhẹ bước đi tới cửa sổ để nhìn xuống đường. Nếu chàng nhìn thấy bóng nàng công chúa đang đi xa dần giữa phố đông, chàng cũng không ngạc nhiên gì lắm. Căn phòng này không phải là nơi để một nàng công chúa như nàng ở lại lâu.

Bên ngoài phòng chàng có một bao lon nhỏ. Hoàng Giang nhìn ra và trái tim chàng đập mạnh hơn, máu nóng trong người chàng chạy nhanh hơn khi chàng thấy người thiếu nữ áo trắng đứng tựa tay lên thành sắt bao lon. Anne đứng đó nhìn xuống dưới đường. Hoàng Giang vội mở cửa đi ra bao lon. Chàng đi tới gần nàng như nàng là một người rất thân yêu của chàng và chàng vừa phải xa cách nàng một thời gian thật lâu.

Bàn tay chàng dơ lên định đặt nhẹ lên cạnh tay nàng nhưng dừng lại kịp: chàng nhớ ra rằng nàng là một công chúa và chàng không có quyền chạm tay vào người nàng.

— An đứng đây mà tôi tưởng...

Nàng quay lại và một lần nữa, Hoàng Giang nhận thấy nét đẹp tuyệt vời trong đôi mắt trong của nàng. Chàng nhận thấy đôi mắt nàng có một đuôi dài và hơi sếch lên, tạo cho tia nhìn của mắt nàng lúc nào cũng tươi vui. Và đôi lông mày của nàng hơi lớn, có màu đen nhánh. Riềm mí dài đen và cong vuốt càng làm cho ánh mắt của nàng thêm sâu và đầy tình ý. Đôi mắt ấy làm chàng nghĩ thầm: « Nếu nàng không phải là công chúa, chắc hẳn nàng phải là một nữ minh tinh điện ảnh. Các hãng phim Hollywood sẽ tranh cướp nàng ».

Đôi mắt nàng lộ ý vui mừng khi thấy chàng, làm môi nàng hé cười để lộ một đường răng trắng như ngọc.

— Anh đã trở lại... Tôi đang nhìn ngắm thành phố. Vui quá đi. Nhà anh có cái ban-công này thật hay ạ. Nếu tôi được sống ở đây, chắc tôi cứ đứng ngoài này nhìn người ta đi lại suốt ngày, suốt đêm. (Còn nữa)

NƠI EM VỀ TRƯỜNG GIA

Em đã hứa rồi mà Nguyễn. Nhưng anh phải ngồi yên, không được cười khi em nói bởi chung nếu anh cười nụ cười sẽ làm em quên bẵng đi những điều muốn kể anh nghe. Cũng đừng nhìn em vì tia nhìn sẽ khiến em hồng đôi má và ngượng ngập biết bao. Xong rồi. Giờ em nói anh nghe về thành phố mà em đã sống, vừa bỏ nó mà đến đây với anh và sẽ trở lại vì không đủ can đảm dứt bỏ những hệ lụy quanh mình.

Anh biết tên thành phố em ở rồi mà, phải không Nguyễn? Nơi anh dọm đặt chân đến nhưng nay thì chắc là không bao giờ còn cơ hội đó nữa, mang cái tên thật kỳ cục. Nhưng em chắc anh sẽ nhớ hoài tên nó như nhớ em, bé Vy mắt nâu của anh.

Đó là miền của gió và cát, của những dãy thung lều nước mắm chạy dài theo bờ đê ngăn con sông hiền hòa để phơi những bùn đen cùng rác rưởi. Nơi mỗi chiều nước sông dâng lớn, từng đoàn ghe chài về bến với ồn ào của những người lái cá tranh giành nhau từng đấu cá trắng xanh tươi ngon vẩy bạc lấp lánh trong ánh trời chiều. Anh bộ chưa từng nghe mấy bà nội trợ giễu khen cá nục ở xứ này sao? A, em biết rồi. Em hiểu anh muốn nói gì rồi. Có phải những con cá mà em vừa khoe làm anh nghĩ đến những món ăn em đã từng nấu, những giọt mồ hôi chảy dài trên trán khi em đứng cạnh lửa hồng cố gắng chiên thật khéo một đĩa thức ăn để đãi khách, và anh

cũng sắp sửa cười cợt cho là chẳng bao giờ thấy em lo đến anh chứ gì? Anh biết dư mà Nguyễn? Hạnh phúc của em chính là việc được thương yêu săn sóc anh, nhưng em có được phép vậy đâu. Suốt đời anh, em cứ mãi bị cách chia, lia xa bởi những người khác. Minh hoàn toàn tuyệt vọng rồi Nguyễn! Anh không muốn em nói đến những điều đớn đau đó nữa hả? Anh muốn em kể tiếp anh nghe về nơi em sống, tuy nhiên anh đã vẽ xong trong trí tưởng hình ảnh em vừa nói chưa? Anh của em vốn là một cây giàu tương tượng, thì việc đó nào có lâu gì đâu.

Đó là một nơi, chỉ có mỗi con đường duy nhất, con đường đi ngang nhà em, dẫn thẳng xuống biển. Con đường cuối là biển, đầu là sông dài nước trong xanh, nơi những người lính và trẻ con tha hồ lặn chụp đũa giốn mỗi trưa nắng mùa hạ, khi cây phượng già ở đầu ngôi trường trung học tại đây cho ra những hoa đỏ như máu với đàn ve lùn nấp đầu đó trên cây cứ hát hoài một điệu buồn tênh. Cây phượng với hoa đỏ là vật quyến rũ bé con Vy nhiều nhất trong khoảng ngày bỏ ngôi trường với hồng ngói đỏ cùng đồi thông cao về « đón nắng » với mẹ. Ngày xưa, em nhút nhát không dám leo trèo nhưng lại xúi bạn bè hái trộm (những người bạn dễ thương chất phác miền quê sẵn sàng chiều chuộng cô bé ở xa đến) để rồi cả bọn ù té chạy khi thấy bóng dáng cao lớn của người cai trường thấp thoáng đầu đó ở hành lang của dãy lớp im tiếng trong bóng tối hàng xoan tây với lá xanh xen lẫn những chùm hoa tím hồng.

Đó là một nơi có những cánh đồng khô cằn nứt nẻ mùa nắng cháy, đất thịt ít hơn đất sét (thứ đất em vẫn thường cùng bạn bè đi xe đạp lên tận cầu lấy về để nặn những cái nu na đập thật kêu, những ấm lò nho nhỏ chơi trò nhà cửa vợ chồng) và trở thành biển nước mông mênh mùa mưa lũ để em phơi đầu ngoài nắng cho đen đúa làn da vàng hoe mái tóc cầu vồng mấy chú cá đồng đen bóng, thứ cá mà anh ghét thật là ghét đó Nguyễn.

Đó là một nơi, buổi chiều thuở em còn bé, đồi cỏ sau trường trung học tụ tập hầu hết lũ bò trong làng (bò mẹ nằm uể oải nhai cỏ, mắt to nhìn xa xa như đang làm thơ và những chú bé con cuồng cẳng rượt đuổi nhau dẫm trên những cây hoa tím dại làm động vài con bướm nhỏ xiêu mà bé con Vy đang ra công rình rập) và một hai cánh diều bay tít trên cao cùng với tiếng sáo buộc vào thân diều kêu vi vu quyến rũ em cứ ghéch mãi mặt lên trời say sưa theo dõi, rồi đem hết đồ chơi của mình ra đánh đổi. Đừng cười em chứ Nguyễn, vì nếu chưa gì hết mà anh đã vội cười ngạo em thì chắc là anh sẽ chết cười nếu thấy được trước mắt anh ngày đó, con bé tóc thắt bím tàu, cài hoa hồng khóc nức nở với mẹ vì vụng về không biết giữ diều, để cánh diều đứt dây bằng mắt qua khỏi động cát bãi kia sông. Phải chăng hạnh phúc mông manh mà em tưởng rằng đang có nơi những thương yêu của anh cũng để vượt mất khỏi tay như cánh diều nhỏ ngày nào?

Đó là một nơi có những người con gái hiền hòa, giọng nói cứng khé

tróp mặn gió biển và nồng nàn mùi cát ấm (thứ cát rịn rít vì nước bề mà em vẫn thường nằm dài úp mặt lên trên nhờ thấm bộ những giọt nước mắt muộn phiền, những nỗi nhớ nhung cùng những tình tự sâu thẳm trong hồn vào mỗi chiều bãi vắng người). Giọng nói khô như giọng nói anh và vì thế nên cũng gây được cho em ít nhiều thương mến. Và ở giữa những giọng nói đặc biệt đó, giọng miền Nam của em trở thành lạc lõng hết sức (cái giọng nhão mềm, lúc mẹ còn sống mỗi lần thầy nhại theo em, mẹ vẫn thường tự hào bênh vực là giọng ngọt ngào quê mẹ).

Đó là một nơi đời sống thật trầm lặng chán nản với những chiếc xe đồ già nua ọp ẹp (có phải để chỉ cái gì cũ nát gần vứt bỏ người ta dùng kính từ ọp ẹp không anh?) nổi liền quận lỵ với tỉnh lỵ, mỗi chuyến đi về thả xuống vài người đàn bà mua bán với chiếc áo bà ba quen thuộc tay sần cao, gương mặt mệt mỏi buồn chán.

Đó là một nơi mỗi trưa em thấp thỏm chờ đợi chuyến xe đồ duy nhất từ Saigon về để mong thấy một bóng dáng nào đó thân quen nhưng chẳng bao giờ thấy được. Nỗi mong đợi của em như chiếc bóng xa phòng chóng vỡ mà em vẫn thường chum miệng thổi to, có phải?

Đó là một nơi có con đường tắt băng ngang động lún dẫn xuống biển trong mùa hè nào cũng mang mang hương thơm ngọt ngào hoa mạn. Và em khoanh tay gối đầu nhìn mấy chú sóc mắt nâu rọt đuôi nhau làm rung rinh những chùm mạn sai trái chín đỏ nặng trĩu bên cạnh lá xanh biếc làm cản những cành cây mỏng manh. Lúc đó em một mình, em khóc. Nhớ mẹ, nhớ anh, và khóc vì sự cô đơn của mình.

Đừng Nguyễn, đừng lau nước mắt. Hãy để em khóc thật hả hê. Mấy tháng nay từ ngày mẹ mất, từ ngày có biết bao biến cố lớn lao đến với em làm điên cuồng khổ sở, lúc nào trước mắt mọi người em cũng cười, em không khóc được. Có chăng là những giọt nước mắt chảy dài ban đêm, ấm ức, buồn chán làm héo hon cả người. Bây giờ em mới được dịp khóc trước mặt người khác, vậy để cho em khóc ghen, Nguyễn.

Đạ đúng. Ngày mai em trở về chốn xa đó, cảm nin, buồn tủi và xót xa thấy chính mình chết mòn với nỗi khổ sở, nhớ thương.

Đừng tiễn đưa nghe Nguyễn. Tại sao hả? Anh không nghe gì ư? Bài hát đang được hát kia...

... Lá khô vì đợi chờ, cũng như đời người mãi âm u

Nơi em về ngày vui không em

Nơi em về trời xanh không em

Ta nghe nghìn giọt lệ

Rớt xuống thành hồ nước long lanh

Từ lúc đưa em về

Là biết xa nghìn trùng

Bởi chung em sợ mình sẽ xa nghìn trùng khi trở về chốn xa đó nên thôi đừng đưa tiễn, Nguyễn ơi.

truyện dài MỪNG MẠN

— Nhưng thiệp đã trót lỡ, thiệp vẫn mong tin nhận đưa về, không biết chờ chàng chết sống phương nào?

Quyên cười dòn dã:

— Nhận đưa tin. Hừ, nhận còn mơ nữa mà đưa tin. Trước đây hai ngày, ta đã truyền lệnh khắp nước cho thợ săn bủa lưới bắt nhận vật lông nấu cháo hết rồi khanh à.

Quyên cười lớn hơn nữa và, Thoan cũng cười. Hai tiếng cười cuộn cuộn lên cao muốn bứt tung cả mái ngói.

Trong góc tối, mặt Quân đỏ như. Mặt Quân chớp lia lịa. Vừa giận nhỏ Quyên hạ mình xuống vai tiêu tốt, vừa cảm động vì sự « mong tin nhận » của Thoan; Quân muốn xuất đầu lộ diện tát Quyên vài bạt tai và khóc thật mùi mẫn tạ lỗi với Thoan, tạ lòng thương nhớ đầy ắp như biển với sông dài của nàng. Quân ao ước mình được đóng vai quân vương quá, để được Thoan âu yếm « bệ hạ » và xưng « thiếp » một cách ngọt ngào, âu yếm, Quân phân vân chần chờ không biết có nên đổi chỗ núp không. Lỡ ra mặt rồi hai con nhỏ cứ giả tảng làm ngờ không chào thì chỉ có nước dọa thử.

Quyên vuốt tóc Thoan dỗ dành:

— Thôi ái khanh đừng thêm buồn nữa, quên cái thằng tiêu tốt đi. Trẫm rất ngậm ngùi nói với khanh lời nờ. Trẫm biết khanh yêu thằng nhãi ranh da diết nhưng than ối, hần không xứng với lòng yêu của khanh chút mô hết. Hần nghe theo tiếng gọi huyền ảo của con tim đui mù của hần rồi.

— Thiếp cảm ơn lời khuyên bảo ngọc vàng của bệ hạ. Thiếp không thêm buồn nữa, ngày mai thiệp sẽ ra tiệm thuốc tây mua vài hộp thuốc « quên », nửa uống nửa chích để thiệp quên hần, quên gắp rút.

— Tiệm thuốc tây làm chi có thuốc « quên » được ?

— Dạ, bệ hạ khỏi lo, người ta có thuốc « giúp trí nhớ » chắc hẳn phải có thuốc « giúp trí quên » chứ.

— Lỡ ái khanh uống quên vô, khanh quên hẳn rồi quên luôn cả trăm nữa, e thậm chí nguy.

Mãi ngược nhìn mây trời, Quyên không hề biết trên má Thoan vừa có hai giọt lệ long lanh bò xuống. Cánh mũi Thoan phập phồng liên hồi. Chợt cúi nhìn bắt gặp hai giọt lệ, Quyên thẳng thốt, quên mất cả giọng vua chúa, Quyên la khẽ :

— Ô hay ! Mi khóc hả Thoan ?

Thoan không nói năng chi cả. Quyên triu mền ôm vai Thoan :

— Xin lỗi mi. Tau thiệt là đờ vô tâm, ai lại nhắc tới Quân cho mi nhớ. Thôi, nói chuyện khác đi, vui hơn.

Thoan dùng tay áo lau nước mắt :

— Không, tau buồn nhớ cóc khô chi. Tau khóc cho mắt đẹp, mi quên bí quyết nó rồi à ?

Quyên phụng phịu :

— Thôi đi bà ơi. Vui lên kẻo tui khóc theo.

Thoan gượng cười :

— Về, chiều quá rồi.

Về, chiều quá rồi. Tiếng nói thoảng bay tán lác trong gió mơ hồ gửi lại ngực Thoan chút âm hưởng quận mềm, phiêu tử không rời. Màu áo len tím thắm chợt lẻ loi như đóa hoa nhú lên tâm rượi rêu hôn mê, gạch đá hôn mê và, đôi bàn tay Thoan hôn mê níu tà áo lụa rối rít dạt bay theo chiều gió cuốn. Khuôn mặt Quyên chợt lòng sau lớp sương nào xa vời. Hàng sù cúi đầu trên mặt hồ dưới kia chừng cũng ngầy ngất buồn nhớ. Thoan nhớ Quân, những cội sù nhớ thời huy hoàng rực rỡ xưa, nhớ các cô công chúa nhỏ, nhớ tà quạt, nhớ lọng, nhớ xa giá cùng những đêm tung bồng đuốc hội, uốn có tăng, xiêm y ca múa. Những ngọn cờ đuôi nheo khuấy bạt quần quai cuối chân trời nào, xa, xa vời vợi. Cuối chân trời nào Quân đang đi đứng trò chuyện với ai ? xa, xa vời, vợi. Mái cong, đường khúc, nét lượn, sắc màu và âm thanh buổi chiều nay phản ánh trong mắt Thoan với ít nhiều phối pha.

Về, chiều quá rồi.

Thôi về, chiều quá rồi. Lời rử rề hay lời giả từ ? Đôi bạn bước chậm xuống những bậc cấp không nói thêm lời nào nữa. Đủ rồi. Về, chiều muộn màng.

Về, chiều quá rồi. Tiếng nói chợt vỡ thành những hạt cát vụn bắn tung tóe vào lòng Quân. Quân đứng dậy quên tức tối, quên bàng hoàng. Cùng với mắt trông theo. tiếng kêu chấp chững theo :

— Thoan !

Tiếng kêu dội vách đá quạt ngược lại vọng âm u hiền, trầm trầm.

Quân ngấp ngừng trên sân thượng và Thoan giữa chừng thang ep quỳya mặt ngược lên. Khỏe nhìn thấp sáng khoảnh khắc ngạc nhiên diệu kỳ rồi vụt tắt. Thoan cầm đầu chạy lao xuống. Chạy quên trời chiều, chạy, những bước chân băng băng qua nền đá lát ngơ ngác như trôi, như bồng bênh. Chạy, Thoan vun vút lao tới. Quân dồn dập đuổi theo.

Quyên dừng lại bên bờ hồ. Ôm gốc sù ngó theo. Hai kẻ yêu nhau đang đuổi bắt nhau, trò chơi bất ngờ, không hẹn trước. Quyên ở ngoài rồi. Quyên ngó theo, ngó theo. Quân và Thoan khuất sau điện Thái Hòa. Quyên đứng im câm đó. Đứng im nghe hoang vu cao dày chàng khép lại. Quyên ngơ ngẩn cười. Những bông sù trắng chưa chịu rụng còn cố níu cây cành cúi gần môi cười của Quyên. Bông sù cúi thấp hơn, thấp hơn mãi đến khi gần kề môi Quyên, Quyên êm đềm nhắm mắt lại. Thời gian bị lãng quên và không gian bị lãng quên. Quyên nghe môi má mình chạm khẽ vào môi má cô đơn ; tịch liêu ôm sát Quyên. Quyên rùng mình ớn lạnh. Quyên ứa nước mắt rời gốc sù. Chân khẽ đưa lên đặt xuống bồi hồi. Quyên chậm chậm đi. Về phía hai kẻ yêu nhau đang rượt bắt nhau ? Không, Quyên về phía có hoàng hôn đang lịm tắt.

Quyên và Thoan đuổi nhau tới chân trời nào ? Tới chân trời có cờ đuôi nheo quần quai reo gió, hay tới chân trời tươi mát nắng lụa hồng ? Quyên nghe như mình tựa cánh lá chẳng muốn rời cành, ở lại mãi với mùa đông bất tận.

Hình ảnh Quân và Thoan đuổi bắt nhau. Hình ảnh ấy có phải là một trong những hình ảnh đẹp chung của nhân loại ? Một người nam đuổi theo hàng triệu người nữ. Đuổi nhau, chạy mãi miết qua trái đất, chạy xuyên băng qua đời nhau, xuyên băng qua đời người, qua chấp chùng khổ đau và hạnh phúc. Đuổi nhau chạy hoài hoài tới cuối kiếp, rồi sau đó cùng hân hoan biển chìm xuống trong tay nhau ? Biển chìm xuống tựa mặt trời xuống sau non đồi. Biển chìm hết, xóa trắng hết quá khứ tương lai. Biển chìm rồi, đứng dậy đuổi nhau qua nghìn trùng số kiếp khác. Quyên rùng mình nghĩ tới những số kiếp khác đó. Những số kiếp quá xa, ngoài tầm hiểu biết của Quyên, nhưng sao chiều nay Quyên thấy dường như mình vừa tới bến bờ những số kiếp mịt mờ ấy. Trời chợt lạnh nhiều, Quyên lạnh, một mình.

Nước mắt thắm lặng ứa cho những liên tưởng mịt mù vô chung vô thủy. Hương sù thoảng qua hồn chút hơi bướm nhẹ cũng đủ mang sầu. Quyên như đang bước với đôi chân kẻ nào khác, như đang trên dặm trường phiêu lưu nào quá mơ hồ, quá đời u mê. Từ dưới một tàn phượng Thoan lên tiếng gọi.

Thoan dưới một tàn phượng và Quân bên một gốc phượng khác. Quyên tới giữa khoảng cách hai người. Quyên đến bên Thoan, cầm tay bạn :

— Răng ? anh chị hết giận nhau rồi hả không ?

Thoan nhẹ nhẹ lắc đầu.

Quân im lặng nhìn hai người, không nói năng gì cả.
Quyên và Thoan bước đi. Quân thăm lặng theo.

Lá theo gió bay nghiêng chạm rơi dưới chân thành rêu mốc. Từng lớp lớp lá chông phủ qua nghìn mùa, có ngày ngào lá chôn kín hết trần gian? Lá cảm nín bay, Thoan cảm nín đi, Quân cảm nín bước. Thái độ của hai kẻ yêu nhau, hờn ghen nhau thật kỳ dị. Quyên lắc đầu không thể hiểu, Quyên quay ngó Quân, cúi nhìn Thoan và thốt nhiên bật cười:

— Ô hay! Rằng không ai nói chi hết?

Quân cười, miệng méo xẹo ngậm chéch điệu thuốc lá bốc khói. Thoan cắn chặt môi. Quyên la khê:

— Nói cái chi đi chứ? Hay hai người đã nói với nhau cạn tiếng cạn lời rồi?

Quân đến bên Quyên, mở máy:

— Anh đã nói khản cổ, Thoan ngậm cảm như ốc. Thoan kỳ quặc ghê!
Quyên cười tủm tỉm:

— Thoan hóa đá rồi, Thoan cảm Thoan điếc rồi. Hẳn chừ là pho tượng, pho tượng biết đi.

Quân cúi nhìn mũi giày:

— Anh chỉ là thằng nhãi ranh tiểu tốt người ta mô có cần nói với anh.

— A, anh đã rình nghe lóm. Nghe lóm chuyện người khác bộ oai lắm hay rằng mà anh khoe?

Lòng tự ái chao nhẹ, giọng Quân mất thăng bằng:

— Miệng Quyên đẹp rứa, không ngờ Quyên thốt ra toàn lời xấu.

— Dạ thưa ông anh khỏi cần ông anh nói em mới biết miệng em đẹp.

Miệng em đẹp từ khuya rồi,

— Đẹp như...

Quyên trừng mắt:

— Như gì?

— Như một bông hồng... héo.

Quyên phì cười.

— Bộ anh tinh gây Quyên để gỡ à? Còn lâu. Anh vẫn còn làm cái nghề nó hí?

Quân cau mày:

— Nghề chi?

— Nghề đứng ở tiệm sách chọn lựa sách hay cho thiên hạ học. Nghề quảng cáo sách võ thuật?

Quân ngượng chín người. Quyên hạ thêm một đòn chí tử:

— Người em gái nhỏ yêu kiều của anh bữa nay chắc đã thuộc lâu lâu « những bí quyết về không thủ đạo »?

Thoan khoái chí nghe Quyên « quật » Quân những đòn khốc liệt. Liếc xéo thấy bộ mặt tiu ngầu của anh chàng, Thoan cười nụ.

Quân vờ « đấu » với Quyên vờ rình chờ những phản ứng của Thoan. Thấy Thoan cười, Quân nhanh tay chụp lấp cơ hội đánh trống lảng:

— Pho tượng cười rồi.

— Anh lầm rồi, hẳn đang mếu.

Quân chột nghiêm trang. Quân ngửa cổ trông lên vòm cây trên đầu:

— Anh chịu lép vế chiều rồi, anh biết tội của anh lắm. Đừng buộc anh phải thả lời năn nỉ, mất hết khí phách hiền ngang của một thằng con trai đi. Quyên nên bớt quá khích. Thoan nên nói ít câu, lúc ni im lặng là chi, không phải im lặng là vàng mô.

Quyên nhún vai:

— Phải rồi, khí phách hiền ngang của con trai tó bằng năm bảy núi gộp lại. Lòng con trai bao la hơn cả lòng mẹ, hơn cả biển Thái bình rạt rào. Yêu một, không thắm tháp vô mô hết, phải yêu hai yêu ba yêu bốn... Bài diễn văn của anh hay ghê lắm, xin anh cứ bình tĩnh tiếp tục nói cho cây cối nghe, bọn ni không dám nghe.

Quyên làm bộ lắc đầu, đưa hai bàn tay đẹp bịt tai. Quân mỉm cười:

— Quyên nói đúng lắm. Lòng con trai từ bi bác ái vô cùng vô lượng rứa đó, còn lòng con gái hẹp bằng kẻ hở giữa hai ngón tay, hẹp như eo như vịnh như ao tù. Con gái là chúa quá khích, chúa thối phồng phồng đại tồ màu, quan trọng hóa mọi vấn đề. Con gái rất giỏi toán nhân nhưng dốt đặt toán chia. Một nhân thành mười. Con gái thường thiếu tế nhị và ích kỷ một cây xanh rờn.

— Tim của con trai là quả tim hư, hay rung động đong đưa bậy bạ. Tim con gái là kim cương, vàng diệp, ngàn đời không sút không mẻ.

Trận đấu võ mồm đã tới hồi quyết liệt. Thoan đứng giữa muốn chết công, choáng váng vì « chưởng lực » của hai phe.

— Con gái chỉ là cái xương sườn cụt nhỏ chút chun của con trai.

Quyên lờm Quân:

— Anh đừng dở chuyện Thánh kinh ra dọa. Anh thua rồi hay rằng mà phải kêu cứu tới Chúa?

Quân trá hàng:

— Phải rồi, anh thua, anh bị Quyên cho « đo ván » rồi đó. Trận đấu tạm chấm dứt. Xin cô nương hẹn cho một ngày tái đấu để tại hạ phục hận.

Thoan tủm tỉm cười. Thoan nghĩ đã đến lúc cho anh chàng ăn thịt thỏ cho bỏ ghét. Thoan thổ thê:

— Ngày mốt nghỉ lễ quốc khánh, ba giờ chiều, trên lầu Ngũ Phụng.

Tiếng nói bất chợt của Thoan cởi bỏ hết giây nhợ rầu rỉ bối rối trong Quân. Quân sung sướng khôi hài:

— Pho tượng đã biết nói, Trời ạ!

Quân chia tay Thoan và Quyên với nụ cười rục rờ.

(còn nữa)

CỦA MỘT THỜI ĐÁ CŨ

NGUYỄN
TỬ ỜNG
KHUYÊN

Đôi khi H. trở về thăm trường, thăm bạn bè, thăm Ng. Những khi ấy, hẳn đã nặng đày bởi hồi trong trái tim H. nhiều tình cảm. Ng. ở trên này, lớp học nơi lầu một, lớp học cất giữ cái khoảng thời gian cuối của bấy năm. Luôn luôn là nỗi vui mừng thấp rạng rỡ đôi mắt Ng., mỗi lần H. đến. Ng. đã từng giận H., nhưng Ng. không giận ai được lâu nếu thực không có lý do lớn. Nên như thế, vẫn là nỗi vui mừng thấp rạng rỡ đôi mắt Ng., vẫn là bước chân chạy vội vàng xuống những nấc thang. Và rồi cả hai bóp tay nhau, cười rất tươi.

H. bảo yêu Ng. quá, Ng. hiền như con nai và thực dễ thương. Ng. nghe, mỉm cười. Ng. muốn nói rằng những kỷ niệm của nhau đều rất nhỏ nhoi và hư ảo, nhưng mà Ng. vẫn yêu quý lắm. Ờ H. ơi, có thể nào Ng. quên những lần theo H. « làm báo » (cái nghiệp mà Ng. đã quá... nặng tình). Có thể nào Ng. quên những buổi bỏ học mà chúi mũi trên tấm bích chương, say mê vẽ, viết.

Còn nhớ buổi đầu tiên, Ng. đã mê mải kẻ giông, *Áo trắng đơn sơ mộng trắng trong, Hóm xưa em đến mắt như lòng...* Đó là một một thước đệ tam thần tiên với lớp học có khung cửa nhìn ra hình ảnh: nhà nguyện cổ và những nhánh cây trụi in trên nền trời chì xám.

Và H. ơi, làm sao đề những buổi trại Hai Bà tàn phai trong trí nhớ Ng. Những hóm xưa ấy. Đáng yêu biết chừng nào. Cái khung Mê Linh ngạo nghễ trên công. Những lều Hát Giang, Lãng Bạc... thơ mộng dường bao. H. ơi có còn nhớ không. Buổi trưa đầu tiên với bún riêu của cô Huệ. Buổi sáng mừng sáu tháng hai âm lịch đáng nhớ. Ng. bây giờ, như thể còn thấy phảng phất cái không khí êm ả tuyệt vời trong Quán Lá của tụi mình. Cái

quán nhỏ xiêu thơm ngát mùi lá xanh, Ng. đã yêu biết mấy. Ng. chỉ thích nằm dài trong đó mà nhìn ra ngoài, ngắm nắng tàn tạ trên mặt cát, và như thể làm những cánh lá khô thêm úa mỗi. Giọng Ng. nhỏ và buồn. *Yêu người là không nguội, sầu tình chan chứa trong chiều rơi, nhạc lòng êm ái, dù đời tàn phai, mà còn mãi mãi ngân trong đêm dài...*

Ồi. Nếu Ng. có thể tan ra giữa cái cõi đang chiều xuống đời, đang sầu xuống lời này.

Buổi tối, Ng. cùng H., Ngọc, Viên, ngồi với nhau ngoài bờ gạch. Con lộ im vắng, và những ngọn đèn buồn rầu cúi hắt xuống cái bóng sáng mỗi rã. Đêm đã sầu dịu dàng bằng tiếng hát của H., tiếng sáo của Ngọc. Ng. thích ngắm Ngọc với sáo trên môi, đầu ngả trên ô gạch. Ánh sáng trên cao ném xuống soi khuôn mặt Ngọc, đôi mắt thật đẹp. Đêm rất im và lòng rất lặng. Ng. tưởng như lãng quên tất cả trong tiếng sáo Ngọc thả bay tan tác. H. Ời. Có phải đời cũng chỉ nghe hăng thế thôi.

Đêm ấy, Ng. đã ngủ chung với H. và bạn bè trong chiếc lều nhỏ hẹp. Trên những bậc thang của một lần « trở về mái nhà xưa », H. đã mỉm cười bảo Ng., là H. nhớ các đêm mấy đứa nằm trong lều mà... làm nhảm. Ờ H., tụi mình đã làm nhảm kể về những gì đó chỉ (những chuyện vợ vắn và những « mối tình » nhỏ dại?) Cái sợi tơ thế mà cũng thân ái lắm. Ng. muốn được kể về với H. hoài hoài, muốn được H. nhìn hộ Ng. cho rõ mọi chuyện. H. ạ, Ng. thường không biết những bối rối của mình sẽ tuyệt vời hay tội nghiệp (nên như thế đôi mắt Ng. còn hoài mãi buồn).

H. đã thực sự rời bỏ cái nơi chốn mà mỗi chúng ta được sống ngót bấy năm. Và Ng., bây giờ cũng chỉ còn lại những ngày tháng cuối. Tất cả mọi điều đều phù du quá phải không. Ng. đã sửa soạn cho cái chia khóa kỷ niệm. Mai rồi Ng. đi. sẽ là đóng kín chiếc hộp đầy ấp dấu yêu sẽ là trịnh trọng cất giữ « bấy năm địa đàng ». H. ơi, Ng. cất giữ và không quên lãng bao giờ,

Nên trong những lần H. đến, Ng. vẫn thích ra đón, vẫn thích còn được cái cảm tưởng là Ng. bé bỏng, hay hơn với vĩnh. H. còn nhớ? H. thường gọi Bé Ng. Thôi nhé, bé Ng. đã lớn rồi, đã ướn nghiệp H. Sao mà Ng. cứ quá say mê với những công việc này, H. ạ. Cũng chính đó là mà Ng. đã làm phiền lòng nhiều người. Nhưng với riêng Ng., quả thật đã là một hạnh phúc (Đôi khi, ích kỷ, Ng. nghĩ chỉ cần sống cho mình thôi là đủ). Bây giờ cũng chẳng còn bao nhiêu ngày cho một niên học. Ng. một lần nhìn lại ngày tháng. qua, kỷ niệm qua. Ời. Vẫn bồi hồi biết bao khi nghĩ lại một thời cùng H. Trong một ngày nào của tương lai, Ng. ước ao chúng ta sẽ gặp gỡ nhau, đông đủ. Sẽ dựng lại một Quán Lá tuyệt vời xưa. Sẽ cùng ngồi với nhau, nói rằng buổi chiều đang tàn tạ, nói rằng những cảm xúc trong nhau bỗng quá ngậm ngùi.

VIẾT NGẮN

ý nghĩ một buổi chiều

BÂY GIỜ, MỖI LẦN CHIỀU XUỐNG, MÂY BẮT ĐẦU LANG
thang trên vòm trời nhạt nắng, là em lại tự thấy tâm hồn
minh yếu ớt nhỏ bé quá. Thời gian dần qua, em càng lớn
càng nhận thấy cuộc sống ngày càng như phức tạp hơn,
mà đôi lần trước bảng đen phấn trắng, trước tiếng giảng
bài êm êm của người thầy và bầu trời xanh ngoài khung
cửa sổ em lại cảm thấy môi trường thích hợp là bầu
trời xanh ngắt kia và đôi lần những tia mắt bạn bè đã
phải kéo em về thực tại.

Có phải là em đã lớn hay có nghĩa là đã đề vương
bạn những ý nghĩ về người nhiều quá. Thật là một điều
mà từ trước em chưa lần nghĩ đến. Trước đây, em đã
cố gắng xem người như tất cả mọi người thân để người
sẽ không chìm vào một đắm say nào của em. Nhưng
những cố gắng ấy đối với em, muôn đời chỉ là cố gắng.
Vì có phải em cố gắng xem người như tất cả bạn bè
nghĩa là em đã không xem người như mọi người thân?

Em chợt thấy mình thênh thang như cụm mây kia,
không buồn phiền gì nữa, để rồi chợt thấy khó thành
thật với chính mình, nếu những câu hỏi tình cảm được
đặt ra, dù câu hỏi chỉ một mình em biết. Thế nhưng,
những lý do vẫn được nêu ra, tung rớt để rồi cuối
cùng không còn lý do nào chánh đáng để nói lên điều
thành thật nhất trong lòng. Vì em đã chối bỏ, đã xua
đuổi những điều em nghĩ, để nghĩ rằng mình còn bé lắm,
để cố gắng đẹp, đẹp hết, chôn thật sâu, thật kín, những
ý nghĩa tình cảm vừa nhen nhúm và để không còn thành
thật với cả chính mình.

Có những lần em đã băn khoăn tự hỏi sống để làm
gì và sống cho ai, vì em biết sống không phải để mà
sống mà còn để chiến thắng sự sống nữa. Nếu sống chỉ
để mà thương, mà yêu? Ôi! Không bao giờ em muốn
thế, em vẫn muốn vươn lên làm một cái gì đó rồi sau
sẽ nghĩ đến những gì còn lại trong quãng đường cuối.
Thế mà trong khoảng đời nhỏ bé nhất của đời mình, em
vẫn bị vương vào, hơn nữa, bị quấn quít vào những tình
cảm không suy tính.

Tình cảm ngu ngơ mà em dành cho người chiếm thì
giờ em nhiều quá, ngay cả những lúc học bài hình ảnh
người cứ mãi vờ vẩn trong em, những hình ảnh chợt
đến, chợt đi mang trong em một sự cảm động vô
ngần. Những tia cảm vụn vặt bằng quơ ấy làm rộn ràng

thật đầy trong ý nghĩ em. Rồi đến, rồi đi rồi tiếp tục
rời khỏi đầu. Đôi khi em đã tự bực dọc với chính mình,
tại sao em mãi lao đầu vào vòng tình cảm trong khi cứ
muốn vươn lên, lòng em mãi thăm nhủ chưa đến lúc để
nghĩ đến những chuyện thật bằng quơ ấy đâu, em giờ
sẽ cố chần chừ hơn xưa, không để người đem tình cảm
giảng trước mặt đâu. Nếu đã có lần em bị những ngọt
ngào xâm chiếm thì em cũng sẽ dần ép lòng mình để
không còn mong, không còn chờ đợi. Không còn những
ý nghĩ rộn ràng, em mong mình sẽ có thì giờ nghĩ đến
ngày mai. Người và những ai nữa đó sẽ chẳng là gì của
em, chỉ là những người bạn rất thân, rất mến.

Em sẽ trở lại thật thà, hồn nhiên với bảng đen phấn
trắng, với sân trường cỏ mượt, đôi mắt em sẽ chẳng còn
lạc ngoài cửa sổ màu xanh để nhớ đến người đâu...

Ôi! Cho đến đây giờ, em không nhớ những ý nghĩ
này đã đến với em trong buổi chiều là lần thứ mấy.

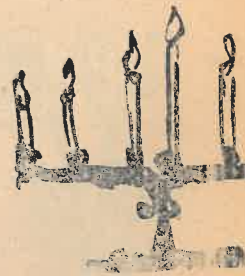
THANH HẰNG

VÀ NHƯ THẾ DU ĐÃ BẮT GẶP «CÁI ĐIỀU TUYỆT VỜI»
trong mắt Tường. Nỗi tình cờ như đã làm chết lịm cả
hồn Du. Đôi mắt Tường sâu và đen, mở ra cho Du những
điều chưa bao giờ nói. Du lắng nghe mình, thấy như vừa
thả tay đánh vỡ trái thủy tinh bình yên. Tường, Tường,
cái âm vang tan tác chạy suốt qua đời Du. Du ngó xuống
mười ngón tay tê dại. Du bỗng muốn có mảnh gương để
soi đôi mắt Du đầy ứ hạnh phúc. Nốt ruồi nâu đen chẳng
còn thể là một ám ảnh xót xa, Du sẽ sống với hạnh
phúc. Du sẽ sống với lời Tường nói, nốt ruồi nâu đen
làm mắt Du thêm đẹp. Ừ thôi, chẳng còn là một ám ảnh
xót xa. Du hứa với mình, và cảm thấy đã làm hài
lòng Tường.

Chiếc ly song sánh rượu trong tay Du. Du nhìn mãi
khuôn mặt mình trong đó. Ôi. Lòng Du đã mềm đi khi
Tường hỏi, Du có từng soi bóng hạnh phúc? Luống
cương xoay tròn chiếc ly, Du nói không, không, Du mới
chỉ soi bóng nỗi buồn. Tường mỉm cười. Du nhìn lên
khuôn mặt Tường, và bỗng muốn nói với Tường là, đôi
mắt Tường hãy cất giữ hoài hoài hạnh phúc.

PHẠM MẮT NÂU

một lần cho một đời

VIẾT NGẮN

VIẾT NGẮN

ở một tuổi nào

TỰ_BAO LÁU RỒI EM KHÔNG NHỚ NHỮNG NÉT VU tươi trên gương mặt em bỗng biến mất và em nghe man mác những bước chân nhẹ nhàng của nỗi buồn đến với em thật âm thầm. Sau một cơn mê đêm dài yên lặng, sau một giấc ngủ đầy mộng mị rối ren, bừng tỉnh bàng hoàng từ tiếng chim trên cành cao, khi nắng đã lên xuyên vào khe cửa nhỏ, bỗng dưng em nghe thương yêu rạt rào những sợi tơ vàng thiên nhiên mong manh ấy. Em muốn vói bắt những hoa nắng đang rải khắp người em. Nhưng thoáng chốc, em bỗng quất quay hờn giận những tia nắng ấm. Sao lại vươn lên lôi kéo em ra khỏi giấc miên du? Hơn lúc nào hết bấy giờ em muốn là đêm đen ôm kín quanh em hãy là bóng tối huyền hoặc. Cho em yên lặng trũng sâu trong hố nệm cô đơn trên chiếc giường nhỏ nằm lẻ loi trong căn phòng rộng để nhận biết mình đang đơn độc. Rồi những dòng lệ không tưởng từ đâu lăn dài trên má. Cảm giác lạnh lùng rơi xuống chiếc gối ngày thơ làm hoen nét ngọc êm đêm. Có phải chăng những ngọc châu rơi vỡ ấy phát xuất từ nỗi buồn. Nỗi buồn như một áng mây chiều thật đẹp, thật nhẹ nhàng nhưng to lớn vô cùng. Nỗi buồn làm em thấy mình chột xa lắc lờ ngày hôm qua đùa giỡn. Chột cảm thấy như đã đánh mất những cái gì vô tư trong tuổi non. Em mơ hồ như đã đi qua hết một chặng đường đầy hoa thơm đang quay nhìn bị ngăn ngợ lần cuối với những dòng lệ tiếc thương. Và trước mặt với những bước ngại ngần là một thảm cỏ xanh êm mát chân đi nhưng trong vô tình em sợ sẽ phải dẫm lên gai nhọn gót đau. Hình như em đang loay hoay tư tưởng trong một sự lựa chọn thiếu vô tư. Và nỗi buồn len lỏi dễ dàng vào hồn như sợi khói. Và làm cay mắt nai ngác ngợ trước sự chuyển tiếp đời người. Chột nhớ nhung vu vơ, yêu dấu vô vàn những bạn bè hôm qua còn hững hờ xa cách. V.T. Thiên Thu, N. Mây Thu, ơi rồi có còn ở lại mãi với em không? Hãy giải thích cho em buồn là gì? — Và buồn phải chăng là những giọt lệ hồng không nguyên nhân, phải chăng là những tiếng thở dài nhẹ trong phút suy tư, là tia nhìn qua khung cửa hướng về một quãng trời xa chập chùng mưa đò, là sự tiếc thương những lá vàng rơi lả tả trong chiều, là một ước mơ đưa tay với một làn mảnh mây trời tìm ngắt tương tư?

Sao em nghe hệt hằng trong hồn một khoảng trống

thật cạn tình thương. Muốn kêu gào tên một người nào chưa hề biết, nhưng sao cảm lạnh. Bởi chừng em chẳng có ai thân thiết để gọi tên hương về, nên ghen ngào nước nở. Và lại rơi vào nỗi buồn như tiếng vang khô khan đau xót từ ngọn sóng biển vỗ vào ghềnh đá cheo leo. Những tia thái dương mong manh trải dài chưa đủ ấm áp một phiến đá chơ vơ trên đại dương rộng lớn. Phiến đá là em. Lạc lõng quá.

Bước thời gian vẫn thản nhiên hững hờ như dòng nước trôi êm đềm. Hằng giờ khắc lặng quên ngoài cảnh bên khung cửa nhỏ với mưa bay lất phất giăng giăng từng giọt mưa bụi vào phòng hắt hiu trên đôi bàn tay, áp lên môi nghe man mác một hương lạ bàng hoàng chột thương lạ lùng những giọt mưa tinh khiết nhẹ hẫng. Bỗng dưng mơ ước một sự lãng du, mơ làm một áng mây miên viễn bay xa xôi âm đạm với niềm bút rứt khôn nguôi.

Những hạt thủy tinh u hoài vẫn lăn tròn trên má như em sống trong những biến đổi khoảnh khắc và như chơi vơi tìm kiếm một thương yêu, dù hình như em không định nghĩa được niềm yêu thương mơ ước. Vì đã có ai để mến yêu đâu. Có ai để em đóng khung trong tim niềm yêu dấu, để em ôm kín một tình thương nhớ khôn nguôi. Những niềm vui với em bây giờ qua mau vỡ vụn — riêng nỗi buồn — sâu xa chất chứa, chiu nặng như khuôn mây xám trước cơn mưa. Để cuối cùng những giọt mưa tuối ngọc rơi nhanh ấm êm trên đôi phím hồng đã hết hồn nhiên. Chẳng còn hồn nhiên vì đã nghe buồn sau một ngắt mê huyền diệu.

NGUYỄN THỊ CHIỀU THU

Ý tưởng hay

— Yêu mọi người, tin vài người, đừng xúc phạm ai cả.

SHAKESPEARE

— Sống không bạn như sống không mặt trời.

NGẠN NGŨ PHÁP

— Kể nào từng trải trong đời giữa sự sống và sự chết sẽ đạt tới thành công lớn lao.

VÔ DANH

— Chỉ có tâm hồn tự do là vĩnh viễn thanh xuân.

RICHTER

— Tôi là một người, nghĩa là một đấng thủ.

GOETHE

KIẾN THAN (ghi)

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

đồ ăn của cá voi

Giống cá không lồ ở biển khơi này được chia ra làm hai loại: loại có răng và loại không răng. Loại có răng có thể có từ hai đến năm mươi răng. Lớn nhất trong loại cá voi có răng là loại mà người Anh gọi là Mammoth Sperm Whall. Răng của loại này thật khỏe, chắc và ở hàm dưới. Người ta kể lại rằng có người đã trông thấy con cá voi này dùng hàm răng mình nghiền nát một thuyền đánh cá dễ như bỡn.

Loại cá voi này sống bằng cách ăn những cá và các sinh vật khác ở biển. Ốc sên là một món ăn ngon đối với cá voi. Nó cũng ăn cả cá mập và nếu gặp chàng thủy thủ nào chẳng may là nạn nhân của một vụ đắm tàu nó cũng chẳng tha. Nhưng món ăn mà cá voi loại này thích nhất là mực na (Squid). Gặp ngày « hên » vớ được đàn mực này, nó có thể « xực phần »... nửa tấn trong một ngày.

Cũng nhiều khi vớ phải đồ ăn, nuốt vô bụng rồi mà mãi không tiêu nổi, cá voi ta bèn phun trả lại lên mặt bể. Những thức ăn không tiêu ấy loài người gọi bằng cái tên rất hay là Long-diên-hương (ambergis) vì được dùng để giữ mùi thơm cho nước hoa của dân kịp tóc. Long-diên-hương rất có giá trị, vì thế ai « vô tình » gặp 1 đồng Long-diên-hương nặng chừng vài trăm ký lô là có thể trở thành giàu có ngay (Các bạn Ngọc Hải quân đi biển thử chú ý tìm xem khi nào thành triệu phú nhờ « chia » cho Thơ mi nha!).

Loại cá voi không răng thường lớn hơn loại có răng. Loại cá này thường bơi theo những giòng nước dưới biển sâu, đi từ Bắc cực hoặc Nam cực đến xích đạo để tìm mồi (gồm, chịu khó ghé). Thay thế vào răng, loại này có những miếng dài không phải là răng mà cũng không phải là xương, hình thù xấu xí. Người Anh gọi là baleen hay whalebone. Hàng ngàn những miếng này treo lủng lẳng từ hàm trên cá voi rủ xuống.

Cuống họng của loại cá voi này nhỏ đến nỗi không nuốt nổi một con cá cỡ vừa vừa. Vì vậy, cá voi ta phải nuôi cái thân xác khổng lồ của mình bằng hàng tấn những sinh vật nhỏ bé nhất ở biển. Nơi nào mà hai giòng nước biển gặp nhau, hàng triệu những sinh vật nhỏ bé này nổi lên như những đám mây trên mặt biển. Và lẽ dĩ nhiên anh chàng cá voi ta cũng tinh khôn, luôn luôn túc trực ở đó.

Loại cá voi lớn nhất có thể cân nặng tới 150 tấn, bằng sức nặng của hai ngàn người, nếu mỗi người 75 ký!

cá voi bơi giữa giòng nước đầy những mồi ngon bé nhỏ, mồm há ra khi miệng đầy mồi và nước biển, nó ngậm hàm, cong lưỡi lên và phun nước ra. Lúc đó những miếng không phải răng mà cũng không phải xương trong miệng kia được dùng như một cái lưới ngăn không cho những mồi ngon ra khỏi miệng. Khi đã phun hết nước biển ra ngoài, chàng cá voi chỉ còn một việc là nuốt đám mồi kia vào bụng mà thôi, ngon ơ.

TRƯƠNG HUỲNH THƠ THƠ
(sưu tầm)

những tỉnh lớn anh quốc

London	với 8 171 902 dân
Birmingham	1 105 651
Liverpool	747 490
Manchester	661 041
Leeds	510 597
Sheffield	493 954
Bristol	436 440
Nottingham	311 645
Coventry	305 060
Hull	299 400
Bradford	295 768

NGUYỄN TRỊNH ĐIỂM XƯA

báo chí nước người

1) Xứ nhiều báo nhất là Hoa Kỳ. Có 1745 nhật báo xuất bản, mỗi ngày tổng cộng 57.370.000 số. Trung bình 337 tờ cho một ngàn dân.

2) Dân Anh đọc báo nhiều nhất: 573 số cho một ngàn người.

3) Tại Pháp 130 nhật báo xuất bản, 10.733.000 số, 224 tờ cho một ngàn dân.

4) Xứ Ethiopie (Phi châu) chỉ có một tờ báo duy nhất. Trung bình 30 ngàn dân đọc một số.

5) Tờ báo vĩ đại nhất là số báo ngày 11-9-1960 của tờ Newyork Sunday Times gồm 676 trang cân nặng 2,835 kg.

6) Tờ báo có khổ to nhất là tờ Nantuket Inquirer and Mirror xuất bản tại Rhodes Island có kích thước là 76,2cm X 55,9cm.

7) Báo định kỳ mạnh nhất là tờ Reader's Digest gồm 28 ấn bản quốc tế in bằng 12 thứ tiếng bán hơn 20 triệu 700.000 số, 8 triệu ở ngoại quốc và hơn 12.000.000 ở Hoa kỳ với 32 triệu độc giả.

8) Tờ báo xưa nhất là tờ Berrow's Worcester Journal xuất bản tại Anh quốc năm 1690.

Tại Pháp tờ báo xưa nhất là tờ Les Petites Annonces được sáng lập năm 1612 — xưa hơn tờ báo của Anh quốc những 78 năm — và đến nay vẫn còn sống.

9) Nhật báo lớn nhất thế giới là tờ « Asahi Shimbun » xuất bản 9 triệu số. Phải cần 120 ngàn nhân viên để giao tận nhà độc giả. Tờ Asahi gồm có 16 trang, ngày thứ năm và chúa nhật có 24 trang. Mỗi ngày tờ báo dùng 32 ngàn cuộn giấy: dài bằng con đường Đông Kinh — Los Angeles.

Trên thế giới Asahi là tờ báo nhiều nhân viên và phương tiện. Cách đây vài năm chỉ một tai nạn xe điện mà báo này đã gửi đến nơi 27 phóng viên, 12 nhiếp ảnh viên, 17 chiếc xe hơi, trong số có 2 chiếc trang bị radio téléphones và máy điện ảnh truyền hình và một xe... nhà bếp để lo vấn đề bao tử cho các ký giả.

THIÊN HẢ

xương và thịt

— Trong số 222 khúc xương làm thành thân thể chúng ta, xương cẳng

là xương mạnh nhất. Mỗi khúc xương có thể chịu nổi sức nặng 1.800 kí !

— Trong số 639 bắp thịt của thân thể, bắp thịt quai hàm là mạnh nhất. Nó có thể kéo nổi 120 kí như chơi ! Nhưng không bắp thịt nào mạnh bằng nơi sinh đẻ của người đàn bà trong lúc sinh.

STANN

các bạn đau răng nên mừng đi

Các nhà khâu bệnh học Pháp dè dặt, nhưng các nhà khâu bệnh học Hoa kỳ rất tin tưởng về một loại được phát minh mới : đó là chất keo nhựa Nilon để chống sâu răng. Công việc dán chất keo này chỉ trong vài phút và không gây đau đớn. Được phát minh này là một thứ nhựa vô hình, được nấu bằng tia cực tím. Người sáng chế là Bác sĩ Michael Buonocuore thuộc tiểu bang New York.

kỷ lục của các phó cạo

Ở Anh, Melwyn Shead mới có 19 tuổi mà chải luôn 199 cái đầu phụ nữ trong 71 giờ 4 phút 11 giây. (Các chú Sầy, chú Lén của ta thua xa). Ở Ý, anh Luigi Campo cạo một bộ râu xồm của một ông khách thật nhanh, hết có 53 giây. Một anh thợ cạo Ba Tây dùng tông đơ hút trọc đầu một ông khách trong 62 giây !

YẾN DUNG TỬ (sưu tầm)

một tục lệ quái lạ ở Ai Cập

Thuở xưa, ở Ai Cập có một tục lệ khá hay : là thần dân có quyền xét đoán hành động của nhà vua và cũng có quyền kết án nếu nhà vua có tội.

Theo tục lệ này, khi vua băng hà. Thần dân liền thiết lập một tòa án gồm trên 40 thẩm phán để xét xử hành động của nhà vua. Khai mạc phiên tòa, một đại diện thần dân đứng giữa tòa trước xác nhà vua, long trọng đọc câu hỏi : « Tàu bệ hạ, xin bệ hạ cho thần dân biết lúc còn ngự trị ngai vàng bệ hạ đã làm gì ích nước, lợi dân hay bệ hạ đã phản dân hại nước ? ». Đáp lại câu hỏi này, một bộ trưởng của nhà vua ấy đứng lên tường trình tất cả những việc ích lợi mà nhà vua đã làm trong lúc còn sống. Tiếp lời vị bộ trưởng đó, một đại diện dân đứng lên kết tội nhà vua.

Sau đó các vị thẩm phán đem công và tội cân nhắc... Nếu nhà vua có tội thì cao danh, quý tánh không được ghi vào sử và xác bị đem bỏ ngoài biển. Bằng ngược lại, danh tánh được ghi vào sử và chôn cất theo nghi lễ...

VŨ TUẤN THANH (Sưu tầm)

xe đạp

Hỏa xa liên bang Đức có mở một sở riêng để phục vụ các du khách khoái đi xe đạp. Có 147 ga, người ta cho thuê xe đạp, giá 6 quan một ngày. Du khách có thể kêu điện thoại thuê trước và khi đi chơi xong có thể giao lại cho một ga khác.

Năm ngoái, có lối 35.000 du khách thuê xe và được hưởng mọi sự dễ dàng.

NỜ PHÊ SONG NGÃ (ghi)

lốc cốc tử

Cụ Lý ra Lăng ông xem bói. Ông bảo với thầy bói :

— Thầy xem cho tôi có sống lâu không ?

— Sau một hồi lăm bằm, thầy bói nói :

— Số cụ thọ dai lắm, cụ sống lâu đến khoảng 95 tuổi mới về châu trời cơ đấy.

— Nhưng mà năm nay tôi đã được 95 tuổi rồi...

Ông thầy vớ ngay món bở :

— Đấy ! Tôi nói có sai đâu !

Cụ Lý :

— ???????

PIANO

cơ hội làm giàu !

Trước đám đông giữa chợ một nhân viên quảng cáo cho hãng bảo hiểm nọ nói :

— Sau đây là giá biểu bồi thường khi quý vị gặp tai nạn :

Cụt một chân : 450.000 đồng, hai chân 900.000\$.

Cụt một tay : 500 000 đồng, hai tay 1.000.000 đồng. Và nếu quý vị cụt cả hai tay lẫn hai chân thì cơ hội làm giàu sẽ chắc chắn đến với quý vị ! Mọi đô...

KÊ MAO CÔN (Ba Xuyên)

thuế radio

Một anh chàng đi đến sở thuế để nộp thuế radio, chỉ nộp phân nửa tiền. Nói thế nào cũng không chịu trả hơn.

Người thu thuế hỏi :

— Vì có gì anh chỉ đóng nửa tiền ?

Anh chàng kia đáp :

— Thì dễ quá, đây là giấy chứng nhận tôi bị điếc 1 lỗ tai của bác sĩ nè.

BÙI TÙNG (Tuy Hòa)

**kiến
vàng
ơ !**

HỎI: Kiến vàng ơi! cho Vinh hỏi câu này nha, sao trái đu đủ nó lại ở ngoài trái, chắc nó mắc tội phải không?

BÙI ANH VINH VINH

ĐÁP: Hạt đu đủ chả có tội lỗi gì cả, nó nóng quá chịu không nổi nên trời thương cho nó nằm ngoài trái, thế thôi. Bạn chắc đã có lần nướng hạt đu đủ, nóng quá nó nổ «đốp» và bắn ra ngoài bếp lửa — Đúng như thế đó mà.

HỎI: Kiến vàng ơi, khi người ta không thèm gửi thư cho mình nữa thì chuyện gì đã và sẽ xảy ra?

ĐẶNG TRANG CẨM THY.

ĐÁP: Chuyện xảy ra như thế này: Tôi đã viết thư cho người khác và từ đó cơ SẼ không bao giờ nhận được thư tôi. Vì BÂY GIỜ tôi đang ca bài không! không! tôi không còn tội không còn yêu em nữa.

HỎI: Kiến Vàng ơi! sao người ta « mền » nhau, người ta cứ muốn gặp nhau hoài, mà gặp nhau lại cứ không nói được gì cả. Họ ghê hở KV

TRẦN NGUYỄN

ĐÁP: Không loạ chi đâu, Trần Nguyễn ạ. Đừng mong nói nhiều, nói nhiều tức là bắt đầu cần nhau, cãi nhau, lăm nhời mí nhau. Xin hãy làm thình chớ nói nhiều. Để nghe dưới đáy nước hồ reo. Để nghe tơ liễu mềm hơi thở. Và để nghe trời giảng chữ yêu.

lincoln và kennedy

— Chắc các bạn đã biết Abraham Lincoln và John Kennedy là hai vị Tổng Thống Mỹ tài danh đã bị ám sát. Nhưng các bạn có biết, cuộc đời của hai vị còn nhiều trùng hợp lý kỳ khác ?

1) Ô. Lincoln đắc cử, 1860, ông Kennedy đắc cử năm 1960

2) Hai ông đều bị ám sát trước mắt vợ, vào ngày thứ sáu.

3) Cả hai đều bị chết vì súng đạn, một viên xuyên từ phía sau đầu.

4) Người kế vị Tổng Thống Lincoln tên Andrew Johnson sanh năm 1808, người kế vị Kennedy là Tổng Thống Lyndon Johnson sanh năm 1908

5) John Booth, kẻ đã ám sát ông Lincoln sinh năm 1839, Lee Harvey Oswald kẻ bắn ông Kennedy sinh năm 1939. Cả hai tên sát nhân đều gốc người miền Nam và cả hai đều bị ám sát trước khi được đưa ra Tòa án

6) Viên thư ký của cố Tổng Thống Lincoln tên Kennedy và viên thư ký của cố Tổng Thống Kennedy lại mang tên Lincoln.

7) Lincoln phu nhân và Kennedy phu nhân đều có mất một đứa con lúc còn ở Tòa Bạch Ốc

8) Tên sát nhân đã bắn Tổng Thống Lincoln trong một rạp hát rồi chạy vào kho hàng để trốn. Kẻ ám sát Tổng Thống Kennedy đã bắn ông từ nơi một kho hàng rồi chạy trốn vào một rạp hát.

Đây là những sự trùng hợp ngẫu nhiên trong lịch sử, chứ không ăn nhập gì đến số mạng đời người.

PHẠM THỊ HUYỀN NGA (sưu tầm)

bin ben hay binh bong

Lâu đài Westminster nơi còn gác chuông cổ nhất thế giới ; Bin Ben là người đã sáng chế ra cái chuông khổng lồ ấy. Chuông cao 97 thước 10 BigBen cho đặt tên là Ben tamin Hall (Big Ben) mỗi khi tiếng chuông đánh vang lên, ai cũng tưởng là chuông đồ Binh Bong ! Binh Bong ! chớ thật sự chuông đồ Big Ben ! Bin ben ! Tên của người sáng chế ra nó.

SA HOÀI NHUẬN (ST)

bạn biết không

— Người ta khám phá ở gần Turin 1 cây nấm nặng 19 ký, mũ nấm chu vi 1m90

— Người ta đưa ra thuyết không gian 4 chiều. Chiều thứ 4 là không gian. Còn 3 chiều kia là chiều dài, chiều rộng và chiều sâu.

LÊ VĂN KỶ TAM (sưu tầm)

đoán thời tiết.

— Bạn có thể đoán trời sắp mưa khi thấy con mèo cọ mõm hay đưa chân lên sau tai gãi liên hồi.

— Nếu bạn trông thấy cóc vào buổi chiều, bạn sẽ thấy ngày hôm sau trời xấu. Khi bạn nghe nhái kêu thì trời còn đẹp lâu vài ngày nữa. Nhưng nếu nhái kêu nhiều hơn thường lệ, bạn coi chừng trời có thể nổi cơn dông.

quảng cáo hay.

Đây là hàng chữ đăng trên một nhật báo ở Sicile quảng cáo cho một tiệm thực phẩm mà chủ nhân là phụ nữ: « Cà chua của nàng cũng đỏ như môi nàng, cà phê của nàng cũng đen như mắt nàng, và hạt tiêu của nàng cũng hăng như tính khí của nàng (đa tình) vậy »

NGUYỄN PHAN DUNG NGÃ (ĐN)

TRONG VƯỜN HỒNG
THÁNG NĂM

MINH LUẬN

Buổi sáng thức dậy, tôi thấy như vừa đánh rơi mất một kỷ vật vừa êm đềm vừa cay đắng, có phải ? Vì chiếc lá xanh non đem hôm qua tôi bứt bên cửa sổ đã rũ héo trong tay, có phải ? Vì hòn sỏi trắng hôm nào tôi nhặt trên dốc đồi không còn nằm yên trong chiếc ngăn của kỷ niệm. Buổi sáng ngồi lặng yên, tôi thấy chúng rũ buồn. Một nốt nhạc vô tình nào đó đã bấm lên nhẹ nhàng trong giấc ngủ. Đến giờ vẫn còn nghe thấy, tiếng vang vang đến tận cùng xa xôi, có hơn nửa quả địa cầu. Tiếng nhạc dịu dàng thánh thót đưa tôi đi ngang lại chiếc bóng của những tầng lá kỷ niệm ngày xưa.

Thời gian ám màu tím của buổi chiều. Tôi lạc rồi đây trên vùng cỏ lá dịu màu. Bóng nắng đằm đằm trên con dốc nhỏ, khuất sau đồi là khu vườn với những đóa hồng nhòa nhạt hơi sương. Tại sao lại là những đóa hoa hồng và cả những cái gai xanh mượt. Giống như một chút hương ngày xưa đang cất trái tim tôi nhỏ từng giọt máu hồng.

Con đường chạy dài mấy rồi cũng đến lối rẽ. Tôi đang đi trên con lộ đìu hiu của đời tôi. Mấy năm tôi rẽ vào đây, để quay lại có còn kịp thấy gì đâu. Lòng chỉ muốn bước lại trên con đường, ngược về thời xưa đó. Có mấy ai không muốn giữ lại kỷ niệm một đời.

Như tôi có bao giờ ngờ, trên một chuyến xe vô tình, trên những con

đường còn thơm mùi nắng mới, trên những vòng quay khôn cùng của đời sống, một hôm dừng lại nơi nào thật đúng hẹn. Cho tôi thoáng gặp một bóng dáng, không bao giờ và sẽ mãi mãi không bao giờ tôi quên được.

Con đường đất đã ẩm hơi sương lá bên những hàng cây chùng như đã buồn ngủ. Tôi thấy chúng gục đầu vào nhau, trong thân tình lắm. Đôi mi chúng khép nhẹ, không như tôi còn đang vấn vít ngưng ngưng. Trời đã ngả mặt sang bên kia đời, như muốn dấu giùm tôi một chút thẹn thùng. Lũ mây cũng rủ đi lang thang nơi khác. Bầu trời thật cao, nhẹ hẫng. Tiếng bẻ tay vô tình đánh thức tôi khỏi cơn xúc động dài. Từ buổi sáng hôm nay. Chỉ những lúc vắng lặng như thế này, tôi mới thấy nhẹ thở hơn một chút. Chứ như ban sáng, tìm tôi sai nhịp, đôi tay không còn ở bên cạnh khi vừa bước vào mắt chợt gặp bức thư lạ của ai đó nằm khép nép trên một góc bàn. Tường chữ lạ, màu thơ lạ, lời thơ lạ rồi tâm hồn tôi bỗng lạ như chúng. Một lần gặp, chưa kịp nhìn rõ nhau, tôi có đủ lý do để mừng rỡ khi nhận lá thơ này không. Dù sao tôi cũng thấy dễ chịu và nghe làm sao ở trong lòng.

Trên tấm gương nước êm ái, tôi còn thấy rõ bốn dãy bàn trắng muốt của ngày họp mặt. Những cành hoa còn đọng sương nằm hồ hững trên mép bàn. Từng sợi dây màu xoắn xuýt buông chùng như mời gọi góp tiếng cười. Những hàng chữ chúc mừng loang loáng bên này bên kia. Bàn tay ai khéo léo đã tạo một khoảng không êm đềm thanh nhã. Tôi vì trễ chuyến xe nên không kịp đến để phụ giúp một tay. Chỉ vừa kịp dừng chân ở bậc cửa thoáng trông những khuôn mặt thân quen đã phải vội bước nhanh về chỗ ngồi dành sẵn. Hương đến trễ lắm đó nghe. Mọi người chờ mãi. O, có tiếng trách nhẹ nhẹ gần bên. Ai đó. Tôi có quên bao giờ chưa. Khuôn mặt lạ lùng lắm. Hình như tôi chưa được gặp bao giờ. Sao lại biết tên tôi đó, hay chưa. Tôi mỉm cười rồi chẳng dám quay lui lại lần thứ hai. Mắt cứ tần mẩn những gương mặt quen thuộc bên kia; như một lời cầu cứu. Bỗng bắt gặp thể tên của mình dẫn dưới đáy ly. Thôi rồi không còn thắc mắc chi nữa. Tại mi đó nha. Ta giận mi hết sức. Còn tội tình gì nữa không. Cho ta sẵn cơn bối rối luôn đi. Mi có biết, nhỏ nhoi cho ta khi không còn là con bé ư nói ư cười, bởi không biết đề vào đâu. Tay này, mắt này, như những vật thừa trên bàn học cô bé mười lăm, không làm sao biến tan đi được. Phải chi tôi đến sớm. Phải chi đừng trễ chuyến xe. Tôi giận cả chiếc xe già nua ban nãy. Sao thế. Phải thương « hấn » chứ. Có nhờ « hấn » mi mới có dịp để nghe lại nhịp tim của mình sau bao ngày quên lãng trong xô bồ của đời sống, phải vậy không Hương. Trái tim tôi nhểch móc. Làm tôi chỉ uống được vài ngụm nước. Bỏ vào miệng một miếng bánh nhỏ rồi thôi.

Tiếng ly chạm nhau lần cuối những lời chúng tụng nòng nân cho từng giây phút thân ái cuối cùng làm tôi giật mình sờ sờ. Người láng giềng bên đó từ sau nụ cười của tôi cũng không có lời tiếng nào. Người có như tôi.

Lần gặp nhau, như một cơn gió mát thổi lên tấm nhung mềm của lòng xa vắng. Bao nhiêu hương vị quê hương được phát phân cho mỗi người

chúng tôi, Mùa xuân đang đi vào lòng các bạn tôi và trong tôi vừa cảm một nụ hồng chờ ngày mãn khai. Có phải. Đẳng kia anh chị còn hàn huyên sau bao nhiêu ngày. Có tiếng cười, tiếng hát. Có tiếng nhạc tiếng đàn. Người ở Bắc ở Tây, Người ở Nam ở Đông về đây họp mặt, chung lấy niềm vui nhỏ của những người con xa rời quê hương. Đêm hôm qua, có tiếng đồng hồ gõ mười hai tiếng rời rã tôi không khỏi bàng lạng trước cảnh cô tịch, thêm nghe lại mùi hương trầm của những năm thơ dại. Thêm được tung tăng theo mẹ đến viếng họ hàng và mùi bánh mứt ngọt ngào quyến rũ. Giờ đây, khu rừng trước mặt tối u, không có cành lộc non nào cho ngày đầu năm mới. Rồi hôm nay, đứng lại đây, vẫn còn là ngày đầu năm, tôi nghe rộn rã với bao nỗi niềm.

Những người bạn mới lần lượt được giới thiệu, có cả người láng giềng bên đó. Tiếng anh trưởng nhóm oang oang, xem nhau như trong nhà cá, tại mình ở đây có bao nhiêu người đâu, phải không nào. Tôi thì đã tự bao giờ xem người láng giềng có tiếng nói đậm ấm đó là người bạn thân trong một ô tim nhỏ. Chỉ vừa đủ chỗ cho một nụ cười hồn nhiên và một giọng nói êm đềm. Chao ôi, chẳng ngờ tôi bạo gan như vậy.

Buổi chiều xuống thật nhanh. Rồi mỗi người trở về chỗ ngồi của mình. Trong một phút nào có bao giờ nhớ tới nhau. Tôi thờ thẩn đi dọc bên những khóm cúc đương mùa. Bỏ phòng tiệc, xuống đây, tôi muốn đi tìm một chút bình yên. Lối dốc xuống dần đưa tôi đến dãy nhà xinh xắn. Ước gì tôi được một căn phòng bên trong. Từng ô vuông cửa, từng tấm màn buông như lời kéo những bước chân của tôi. Người bỗng từ một ô cửa thò đầu ra, cười với tôi, chưa về à. Tôi cười đáp lại, chưa, còn đi vòng vòng, một lát về cũng không muộn. Tấm màn hạ xuống rồi người hiện ra ở bậc cửa. Anh có thể đưa Hương đi vòng vòng không. Tôi cúi đầu.

Người láng giềng đưa tôi đi ngược lên dốc đồi. Bây giờ là mùa xuân. Bên đường có cụm violette ngả nghiêng xoắn xuýt trong đám cỏ nâu xanh. Bây giờ là buổi chiều. Con đường nhỏ có tiếng chân xào xạc của một tình cờ rất dễ thương. Bây giờ là mùa xuân. Hàng cây cao có loài én rủ nhau về xếp hàng nói chuyện hạnh phúc. Bây giờ là buổi chiều. Trên trời gió thổi có một thứ tình cảm xa xôi nương nhẹ về trong tôi. Và tôi muốn lặp lại nhiều lần, thật nhiều lần nữa. Bây giờ là buổi chiều là mùa xuân.

Bên tôi vẫn có tiếng sỏi reo nhẹ và tiếng ai mơ hồ vừa nói điều gì. Tôi lắc đầu, không đâu, chỗ Hương ở buồn hiu à, đâu có được như ở đây. Hôm nào mời anh qua đó chơi cho biết. Lời nói đầu tiên của tôi đó sao. Lời mời tham dự cuộc chơi mùa xuân. Do tôi hay do anh bày ra. Tôi cũng không rõ, chỉ biết là rất thích thú khi chợt nghĩ ra giọng nói của mình. Lúc tôi ra về con đường lúc đến đã tối mù. Có anh đưa tôi ra đến cổng. Bỗng tối đỏ ập xuống hai người. Đầu đẳng kia, sương mù đã phủ xuống mờ mịt. Đóm thuốc trên tay anh lập lờ. Khói thuốc cay nồng bay tạt vào mắt tôi làm rơi một giọt nước mắt, ngậm ngùi.

Hôm người đến khu rừng nhỏ, tôi không sao ngờ được. Cuộc chơi đã bày ra từ bức rèm của cánh cổng cũ xưa. Người mở cổng là tôi, và mời người nhập cuộc. Tôi biết thế vì từ hôm ra về, tôi đã bỏ quên sách vở với từng lớp bụi phủ mờ, thư nhà dờ dang mặc những lời thúc hối, mái mè lang thang trong rừng. Khu rừng mến thương của tôi. Những ngày mới đến tôi đã trông thấy nó quyến rũ dịu dàng. Nay là đất hứa lá vườn hồng. Vì lũ chim có thêm một cánh tay để đậu lên nhảy nhót. Vì gốc thông già cần cỏi có thêm người bạn ngoài tôi của những tháng ngày. Mùa xuân đây những cánh bướm nhớn nhợ như những tờ thư tôi nhận được trên góc bàn. Ngàn tim của những ngày ra đi đã đầy ắp ảnh hình của người láng giềng trong khu rừng nhỏ. Ôi, từ bao ngàn dặm xa xôi, người đến cho tôi phút giây này.

Tháng năm,

Dù tôi hết sức dạn dỏ, đã cố gắng tĩnh tâm nhưng cũng không khỏi dật dờ thảng thốt. Tôi cố mở to mắt để khỏi làm rơi hai giọt nước đắng lười xót xa. Cho tôi và những ngày mùa xuân. Có thật tôi phải về như lời thư đã nói. Tôi muốn hét toang lên, vô lý lắm, làm sao, tôi có thể ngờ được khi những đóa hoa hồng đã nở đầy khung cửa sổ từ tối hôm qua. Những cành hồng chầm sóc bằng bao tháng ngày, bằng đôi bàn tay mỏng của tôi, làm sao chúng có thể héo rũ, để tang cho tôi và người láng giềng. Như giòng suối nhỏ trong đêm mưa giông bất ngờ. Tôi là chiếc lá ngược dòng nghẽn lối nên chỉ muốn chắt mực trên hạnh phúc mỏng manh sớm chiều đó của tôi.

Yêu người độ lượng

và trong em tâm tưởng giam tù

Người yêu dấu, có phải, trên con dốc hôm nào người đã làm rơi đến hai đóa hoa hồng, nên giờ ở góc này chỉ còn lại tôi chiếc lá tả tơi vì những cái gai vô dạng vô hình. Tôi đã làm mất dịp trở lại con dốc, đi tìm trên cành cao lá thấp, trong kẽ tóc ngón tay, một chút vị hương của ngày xa trước. Buổi chiều mây là đà bay thấp, trên một góc sân, trong một góc đồi, người đứng bóng đồ dài. Hỡi người rời xa ấy. Người có biết tôi trở về không còn gì, vì biết rằng chỗ ngồi bên người không có tôi. Cho tôi gửi lời già từ nòng nài về khu rừng yêu dấu con dốc mờ mịt trước khi chìm khuất trong lòng con tàu rời xa đường dài mất hút.

ĐÃ PHÁT HÀNH

THƯƠNG NHỚ MƯỜI HAI

Tùy bút của **VŨ BẰNG**

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản

- Thi đã hỏi Hạ tức là không tin tụi kia rồi. Chuyện cũng chả có gì.
- Sao không ?
- Và Hạ giận ?

Hạ làm thinh. Phượng không ngờ câu chuyện lại như thế, hôm nay, là lần duy nhất Hạ có vẻ nóng tính. Mọi khi Hạ vẫn cười, cười những lúc giận nhau đến xanh cả mặt.

- Thôi, tin Hạ. Đi không thì muộn mất,
 - Chọc cho người ta giận rồi hối thúc đi, đi đâu ?
- Vô tình Phượng mắc mưu sâu của Hạ. Phượng đáp :

— Đi vào bệnh viện thăm ông anh bà con của Phượng. Ông ấy đau nằm cả tuần nay.

Hạ đắc thắng, cười vang :

— Vậy mà nãy giờ Phượng cũng giấu. Thôi đi, vào bệnh viện Hạ sợ ghê lắm. Chả dám đi.

Phượng biết rõ như thế nên không nói ra, nào ngờ Hạ bắt nọn được mình. Phượng buồn thiu :

- Bệnh viện này chả có người chết đâu mà Hạ sợ.
- Bệnh viện nào mà chả có người chết. Nhưng không có người chết thật Hạ cũng không dám đi, vì vào trong đó ngửi mùi thuốc, mùi tường lâu năm cũng đủ đến xỉu rồi.
- Bệnh viện nào sạch sẽ, chứ bộ.
- Bệnh viện nào ?
- Bệnh viện Đồn Đất.
- Nhưng anh bà con của Phượng bệnh gì thế ?
- Bệnh đau màng óc.
- Diên à ?

Phượng cười :

- Không phải diên. Hạ chưa biết bệnh đau màng óc sao ?
- Ai có bệnh như thế bao giờ đâu mà biết.
- Bệnh này tỉnh khô, như người bình thường. Chữa độ nửa tháng là khỏi. Tại ông ta thức đêm nhiều, làm việc nhiều, học nhiều. Đã vậy còn

gầy đét như con mằm. Cho nằm trong bệnh viện là vừa.

Hạ la :

— Trời ơi, đi thăm bệnh mà Phụng lại trù cho người bệnh nằm luôn trong đó. Ông ta mà nghe được chắc chán đời ghê lắm.

— Ông ấy chán đời sẵn rồi.

— Vậy vào thăm làm gì cho ông ta chán đời thêm.

— Ý, không được đâu. Cả tuần nay ông ta nằm trong ấy có một mình, chả ai thăm viếng. Ba Phụng mang ông ấy vào theo lời yêu cầu của bác gái Phụng, rồi vì bận việc chả vào thăm được. Tội nghiệp.

— Bộ ông ấy có một mình à ?

— Hình như vậy.

— Sao lại hình như. Bà con của Phụng mà Phụng không biết nữa thì ai mà biết cho.

— Bởi ông ta ít nói lắm. Nhà tốt đậu dưới tỉnh. Lúc nhỏ Phụng có về chơi một lần, vào dịp Tết. Ông ta chỉ còn có mẹ. Bác gái của Phụng hiền ghê lắm, và thương ông ta rất mực. Nhưng cũng bận việc dưới tỉnh nên chưa lên thăm được.

Hạ chớp mắt :

— Ừ, cũng buồn nhỉ. Nằm trong bệnh viện mà có một mình chắc buồn và sợ lắm.

— Hạ đi với Phụng vào thăm ông ta nhé ?

Hạ gật đầu. Phụng cười.

— Vậy thì thay áo chứ. Chiều nay Hạ dữ ghê.

— Hạ cũng sắp đau màng óc rồi đấy. Nên dữ lắm.

Hạ cười khúc khích, bỏ đi thay áo. Một lúc Hạ trở ra với chiếc áo dài màu vàng. Như vậy là hai đứa cùng mặc áo vàng. Màu vàng của áo lụa nhẹ, như là muốn bay theo với nắng. Lúc xuống dưới nhà Hạ bỗng hỏi :

— Đây, nhưng ông ta có dữ không đấy ?

— Dữ là sao ?

— Đau màng óc chắc dữ lắm.

Phụng cũng không rõ bệnh đau màng óc như thế nào. Chỉ biết lơ mơ. Nhưng chắc anh Nguyễn không điên. Anh cũng không có vẻ gì là dữ cả. Hôm bác gái đưa anh lên, anh cười với Phụng mà, và còn chê Phụng dốt toán khi nhờ anh giải hộ cho một bài toán khó. Anh cũng không tỏ vẻ gì là một người dữ tợn. Hơi ít nói. Nhưng con trai mà nói nhiều cũng không tốt.

Phụng cười :

— Không đâu, anh Nguyễn hiền lắm. Chỉ ít nói thôi. Nhưng con trai nói nhiều quá đâu có tốt, Hạ nhỉ ?

Hạ chỉ chú ý đến tên Nguyễn. Hạ cười :

— Tên gì kỳ.

— Tên của người ta như thế mà kỳ. Bộ tên Hạ không kỳ hả ?

— Nhưng không kỳ bằng Nguyễn.

Hai đứa vừa ra đường vừa cãi um. Những chiếc lá không bị gió cuốn

chờn vờn theo hai tà áo dài thấp sáng một khoảng đường vốn đã vàng nhạt vì ánh nắng. Trên hàng cây, hình như có rất nhiều chim, chúng hót tíu tít trên đầu Hạ làm Hạ phải ngừng mặt lên nhìn, suýt vấp phải một cục đá, may vớ được cánh tay của Phụng, khỏi ngã.

Phụng đưa tay vẫy một chiếc xích lô đạp từ phía bên kia đường. Người đàn ông đội cái nón lá rách te tua, gió vật kêu tè tè như tiếng kêu của con dế trống trong kệ sách của Hạ. Và Hạ nhìn chiếc nón lá của ông ta một cách thích thú. Hai đứa leo lên ngồi. Hạ gầy hơn Phụng một chút, nên bị Phụng lấn vào trong, hơi khó chịu, nhưng đi xe xích lô đạp thích thú và thoải mái, ngày thường, những hôm ngủ dậy trễ và lười, Hạ cũng kêu xích lô đạp tới trường. Hạ mê tiếng coong coong của người phu xe dẹp đường, hay khi sắp sửa quẹo vào một ngõ khác. Tiếng chuông xe đạp nghe bình dị lạ lùng. Hạ thương mền nó như thương mền cái chỗ ngồi êm êm, trống không ngó về phía trước, và cái đi lừng khừng chậm chạp, giữa hai vỉa hè trơn bóng, dưới những chùm lá xanh non rục rỡ nắng. Buổi chiều hôm nay cũng đẹp, nắng óng ả, nhẹ tênh. Bóng lá nhảy múa từng khoảng đường chiếc xe xích lô đạp lướt qua với người phu xe có cái nón lá kêu tè tè như tiếng dế gáy.

— Bóp chuông lên đi ông.

Người phu xe, ngần ngờ hỏi:

— Bóp chuông làm gì cô, đường trống ?

— Bóp chuông coong coong nghe vui tai. Cháu mê nghe tiếng chuông xích lô đạp.

Phụng cấu vào cổ tay Hạ một vết cấu đỏ lôm hỏm lên. Nhưng hạ vẫn cứ cười :

— Thi ông cứ làm bộ dẹp đường. Bóp coong coong mấy tiếng cho cháu nghe thôi.

Người phu xe là một người đàn ông đứng tuổi, bằng tuổi với ba Hạ. Ông ta vui vẻ chiều ý Hạ bằng mấy tiếng chuông kêu vang một khúc đường. Hạ thích thú lắng nghe, và nhìn lên những ngọn cây trổ hoa. Những cái hoa đỏ, to, và úp trông giống như những cái chuông của hàng dầu chạy dọc theo đường nom xinh thật xinh.

— Con đường này đẹp nhất thành phố, Phụng nhỉ ?

— Đẹp thua con đường ngang trước cửa trường mình.

— Thôi, con đường gì mà nhiều xe nước đá quá chừng. Phải đường vắng cơ, mới đẹp.

— Rồi khi khát nước, Hạ tìm nước đâu mà uống ?

— Nhìn bóng cây mát rượi, đỡ khát.

— Đừng xạo. Hạ là chúa cần nhẫn khi khát nước. Đi chơi với Hạ mấy lần phải gấp rút tìm chỗ bán nước cho Hạ uống.

Hạ cười hai má đỏ ửng :

— Ừ nhỉ. Hay là chỉ cần có một xe nước đá ở góc đường thôi, cũng đủ.

— Và có một hàng bò bía.

— Như vậy phải có thêm một hàng cóc, ôi dằm.

— Lại giống như con đường chạy ngang cửa trường mình rồi.

Hai đứa ngó nhau cười vang. Bất ngờ có một cơn gió mạnh thổi thốc đi trên các đỉnh cây, lá khô vàng úa rụng xuống, nhiều như một đàn bướm phía trước mặt làm Hạ ngần ngừ, và từ đó, cứ một khoảng lại bắt gặp một đám lá rụng như thế. Hạ nói:

— Phải đặt tên cho con đường này là con đường *Lá Rụng*, Phượng nhỉ?

— Còn con đường nhà Hạ là con đường *Nắng Vàng*.

— Ừ nhỉ, con đường đó nhiều nắng vàng quá.

Bây giờ Hạ tha hồ nghe tiếng chuông coong coong. Vì người phu xe vừa quẹo xe vào con đường dẫn tới bệnh viện. Ông bóp chuông inh òi để ngăn xe từ phía kia lại. Tự nhiên Hạ đâm ra hồi hộp. Lần đầu tiên Hạ vào bệnh viện để thăm một người lạ mặt. Không biết mặt mũi tánh tình người ta ra làm sao. Lẽ ra phải hỏi thêm về người anh bà con của Phượng, nhưng Hạ thấy kỳ, Hạ nhìn bức tường chạy dài, quét vôi vàng vôi song sắt phía trên và giấy leo xanh um của bệnh viện hình dung tới khung cảnh bên trong. Bệnh viện này, cũng là lần đầu tiên Hạ mới bước chân vào, nếu không đi với Phượng, đi một mình, chắc Hạ không dám.

Ông phu xe đã dừng xe lại bên lề đường. Phượng kéo tay hạ xuống. Hạ lo ngó quanh trong lúc Phượng trả tiền xe. Xong, Phượng nắm tay Hạ nói:

— Phải tới đây mua cho ông ta một chục cam.

— Bộ ông ta thích ăn cam lắm hả?

Phượng cười:

— Không phải. Đi thăm người đau mình phải mua cam hay một loại trái cây nào đó, hợp với người đau.

— Ngọt và bổ?

— Ừ, chắc vậy.

— Hạ cũng thèm được đau quá. Hạ đau Phượng có mua cam mua đồ bỏ cho ăn không.

— Hạ đau hả?

— Ừ, bây giờ thêm đau ghê lắm.

— Hạ đau Phượng chỉ mua một trái xoài tượng, đâm một chén muối ớt thật cay, phơi nắng, rồi mang vào để trước mũi Hạ chứ không cho ăn, cho ngửi thôi, là bao nhiêu bệnh của Hạ đều hết ngay.

Hạ cười, cấu vào cánh tay Phượng một cái đau điếng. Hai đứa đi tới chỗ bà bán cam. Cái gánh để dưới một bóng cây, mát rượi. Bà bán cam đang ngồi nheo mắt nhìn lên ngọn cây, ở trên đó có những con ve sầu đang kêu. Hạ nói nhỏ bên tai Phượng:

— Bà bán cam cũng mơ mộng gớm. Bà ấy đang nghehnh cồ nghe những con ve sầu hát trên cây.

Phượng cười nhỏ. Nó hỏi giá, kỳ kèo, và lựa những trái cam bỏ vào giỏ, Hạ đứng nhìn qua bên kia đường, không chú ý gì đến những trái cam chín

vàng tươi, bóng lưỡng. Con đường chạy dưới hàng cây đan ngọn vào nhau. bóng mát liếm những khoảng nắng yếu.

— Ê, thử một miếng xem cam có ngọt không?

Phượng dúi vào tay Hạ múi cam. Con nhỏ cũng nhót nhép một múi cam trong miệng.

— Thử đi chứ. Bà bán cam cho riêng một trái để quảng cáo. Nhanh lên không Phượng ăn hết bây giờ.

Hạ dúi múi cam vô miệng, cắn giữa hai hàm răng. Trái cam ngọt thật. Phượng hỏi:

— Sao? Liệu anh chàng có chê không?

— Chê gì?

— Chê cam mình mua cho chứ chê gì. Hạ ư giả vờ ghê đi ta. Chiều nay Hạ kỳ kỳ.

Hạ lừa những hột cam, nhả xuống chân. Gật đầu cười:

— Cam ngon. Phượng khỏi lo bị chê. Anh chàng bệnh mà cũng hay chê lắm sao?

— Chê chứ. Phượng bị chê hoài.

— Bệnh người ta mua cho ăn là quý lắm rồi, còn bày đặt chê.

— Thôi mua nhé.

— Mua thì mua. Hạ đâu có biết gì.

Tuy hỏi thế chứ Phượng cũng đã trả tiền cho bà bán cam rồi. Con nhỏ chúa làm bộ. Chuyện gì cũng làm như cần có ý kiến của Hạ, nhưng thật ra Phượng chẳng cần gì Hạ, bằng chứng là chuyện mua cam vừa rồi, Hạ ngấm ngấm giận Phượng, nhưng không thèm nói. Hôm nào bực quá Hạ sẽ lôi ra nói một lèo cho Phượng biết.

Ngang sập báo Phượng bỗng kéo tay Hạ dừng lại, rồi đứng nheo mắt nhìn những tờ báo treo trên dây kẽm. Hạ cũng nhìn theo. Những tờ báo in hình lòe loẹt chen chúc nhau thành mấy tầng trước mặt người bán báo làm Hạ hoa mắt. Phượng háy mắt hỏi:

— Có nên mua cho anh chàng một tờ báo để đọc không?

— Chắc là nên. Vì anh chàng biết chữ.

Phượng cấu vào cổ tay Hạ, lờm:

— Hạ nói móc hả?

— Móc ai?

— Móc Phượng chứ móc ai.

— Phượng có móc cả ngày cũng chưa rụng được. Leo lên ngồi trên xích lô chiếc xích lô chúc đầu xuống, ông xích lô suýt lộn nhào. Móc Phượng chỉ có móc sắt.

Phượng cũng cong môi trả đũa:

— Lúc này có một trái me khô rớt, cồng queo, nhỏ tí, ngó lại thấy giống Hạ ghê.

Hạ đành cười. Phượng trả đũa xong, có vẻ hết ảm ức, nên nói:

— Mua báo gì bây giờ?

(Còn nữa)

NGUYỄN THẾ

du học tự túc

1) Điều kiện để được du học tự túc?

2) Du học, có thể lựa chọn nước nào, Đại Học nào tùy ý hay do Nhà Du Học ấn định? Cho biết một vài Đại Học danh tiếng ngoại quốc.

3) Mục đích, hoạt động, địa chỉ của Hội Cha Mẹ Nuôi Quốc Tế?

LÊ ĐÌNH DUNG (10 B2 Kim Yến. NT)

1) Điều kiện xin du học tự túc ở nước ta thay đổi luôn luôn. Nhưng hiện nay, sinh viên muốn xin du học tự túc phải có những điều kiện sau đây:

— Hợp lệ tình trạng quân dịch (đậu Tú Tài đúng hạn tuổi).

— Ưu tiên dành cho các học sinh đậu Tú Tài II với hạng cao (ru, bình, bình thứ)

— Có giấy nhận cho ghi danh tại một trường Đại Học ngoại quốc.

— Đối với Ban Cử Nhân, chỉ cho du học trong các ngành chưa có tại V.N.

— Đối với Ban Cao Học có thể xin du học mọi ngành, nhưng ưu tiên cho các ngành kỹ thuật.

— Hiện nay, không chấp nhận cho du học tại Pháp.

— Sinh viên phải thông thạo sinh ngữ của quốc gia nơi xin du học (do Tòa Đại Sứ quốc gia liên hệ chứng nhận)

— Một số quốc gia đòi hỏi phải có có giấy chứng nhận gia đình sinh viên có đủ khả năng lo cho con ăn học (đóng tiền ký quỹ tại Ngân Hàng).

— Một số quốc gia (Nhật, Gia Nã Đại) đòi phải có giấy bảo đảm cho cư trú do một gia đình tại nơi xin du học cung cấp.

2) Về vấn đề chọn quốc gia hay trường học thì do sinh viên xin du học chọn lựa, nhưng có một số giới hạn như đã ghi ở phần giải đáp.

Sau đây là một số Trường Đại Học danh tiếng tại ngoại quốc:

— Harvard, Princeton, Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.) Columbia, Michigan ở Mỹ.

— Trường Bách Khoa ở Zurich (Thụy Sĩ)

— Trường Bách Khoa ở Gia Nã Đại

— Trường Louvain ở Bỉ

Muốn biết rõ từng trường, từng ngành huấn luyện, nên liên lạc với các Tòa Đại Sứ nước liên hệ để được chỉ dẫn.

3) Hội Cha Mẹ Nuôi Quốc Tế (Foster Parents Plan) được thiết lập tại Hoa Kỳ, hiện có nhiều cơ quan đại diện tại các quốc gia kém mở mang nhằm mục đích giúp đỡ các trẻ em nghèo có phương tiện sống và học hành.

Hội không phải là cơ quan làm

thủ tục xin con nuôi cho những người muốn có con nhỏ đem về nước nuôi.

Những cha mẹ nuôi của Hội tháng phải đóng 20 Mỹ kim. Số tiền này Hội sẽ đổi ra tiền địa phương để cho gia đình nuôi một số tiền mặt và một số vật dụng cần thiết như mùng, mền, sách vở, cặp sách, gạo, vải v.v... Thí dụ như tại V.N, hàng tháng con nuôi được 3.800đ. tiền mặt và một số hiện vật. Trong những dịp lễ đặc biệt như Noel, Tết..., có nhiều em may mắn được cha, mẹ nuôi giàu có cho nhiều quà rất đáng giá (xe, máy khâu...).

Muốn làm con nuôi Hội, phải là con một gia đình nghèo, có bố mẹ đau yếu, bệnh hoạn không thể nuôi sống gia đình. Hàng tháng, sau khi được nhận làm con nuôi, các em phải viết 1 lá thư cho cha mẹ nuôi.

Hội chỉ nuôi các em cho tới khi học xong Trung Học.

Địa chỉ của Hội Cha Mẹ Nuôi Quốc Tế tại Việt Nam: 273 đường Bà Huyện Thanh Quang, Saigon.

Mafia

Xin cho biết:

1.— Tổ chức MAFIA

2.— Địa chỉ của Hội Terre des Hommes ở Saigon

3.— Tổ chức S.O.S.

HƯƠNG (Văn Khoa)

1— Mafia là tên gọi thông dụng của tổ chức gồm những tay anh chị người Ý hay gốc Ý sống không ít thì nhiều ngoài vòng pháp luật.

Tên thật của tổ chức đó là Cosa Nostra nghĩa nôm na là « Cái đó của chúng ta ». Cái tên mơ hồ, khó hiểu trên cũng đủ cho ta thấy đó là một tổ chức lấy bí mật làm căn bản. Và

một trong những qui luật chính yếu của họ là phải giữ bí mật cho tổ chức, ai vi phạm sẽ bị giết. Do đó mà mãi tới 1964 người ta mới biết tên thật của Mafia là Cosa Nostra nhờ lời khai của tên anh chị Valachi.

Tổ chức Mafia đã có từ ngàn xưa tại Ý trong vùng Sicile, Calabre và Nap'les. Hiện tại những nơi này Mafia vẫn tác oai tác quái bất chấp luật pháp. Nhưng làm ăn qui mô to tát thì phải nói tới Mafia ở Mỹ. Mafia đã du nhập vào Mỹ với những làn sóng dân Ý di cư hồi cuối thế kỷ thứ 19, và hoạt động đầu tiên tại Nữ Ước với Đảng Bàn Tay Đen.

Về sau Mafia tổ chức hoàn bị hơn chia khu vực hoạt động cho các gia đình (Famille). Mỗi gia đình hoặc có một khu vực hoạt động riêng, hoặc có một ngành hoạt động riêng biệt, độc quyền. Có những gia đình hành nghề bất hợp pháp (buôn lậu, ma túy, buôn người, chửa bạc...), có gia đình hành nghề hợp pháp, nhưng đặc điểm chung là họ đều tôn trọng những qui luật riêng của tổ chức và nếu có mâu thuẫn thường giải quyết bằng máu.

Mafia không có Thủ Lãnh. Để điều hòa hoạt động và nhất là để giải quyết những mâu thuẫn lớn, có một Ủy Ban được thành lập gồm từ 9 đến 12 thủ lãnh của các gia đình lớn. Nhưng Ủy Ban này ít khi được triệu tập vì lý do an ninh.

Mafia hoạt động dữ dội nhất vào những năm 1930 sau cuộc khủng hoảng kinh tế. Những vụ tàn sát, thanh toán nhau đẫm máu nhất xảy ra vào thời kỳ này. Sau đệ II Thế chiến

(Xem tiếp trang 64)

NGUYỄN TUẤN ANH

THỤY MINH (Biên Hòa)

1— Gần tới và trong kỳ kinh cháu hãy uống Hémagène Tailleur hay Méliomène cho khỏi đau bụng.

2— Muốn chữa bệnh rụng tóc cháu vui lòng đọc lời chỉ dẫn rõ ràng của chú trong số báo tuần trước (Một độc giả rất yêu Tuổi Ngọc)

LINH (Saigon)

Tất cả các loại nốt ruồi, muốn cắt bỏ đều phải tới 1 y sĩ chuyên môn cháu ạ! Không có cách nào khác cách giải phẫu. Xin nhấn mạnh thêm là tự ý cắt bỏ hay bôi thuốc cho rụng đi rất nguy hiểm, có thể chết người đấy!

HIỀN TÂM (Quảng Ngãi)

Giản dị nhất là bôi nghệ hàng ngày. Đó là phương pháp cổ truyền. Cần thận hơn hãy mua 1 bánh sà phòng Dermacide để rửa. Uống thêm Vitamine C, Périactin và Cotracyn.

TẶNG VĂN HOÀNG (Saigon)

Kích thước của cháu chứng tỏ cháu hơi lùn và thiếu ký. Răng lại

bị sâu nhiều, đúng là thiếu chất với uống dầu cá thu (Oléovitamine, Moru-cap) thuốc với Calcium Sandoz hay Calcigénol ít lâu và ăn nhiều cá, trứng, thịt, sẽ có kết quả tốt.

VŨ HOÀNG THY MƠ (Long Khánh)

1— Cháu hãy mua Fongéryl (nước) để thoa ngoài da, Griséfuline, Systral C để uống và Psorial để chích, chú nghĩ rằng cháu sẽ hết ngứa dễ dàng. Nên kiêng tôm, cua và đồ mỡ.

2— Cervotonic, Glutalam, Tigri-nan là những tên thuốc bỏ óc thông dụng, tạm dùng xem sao.

3— Muốn mập thì phải ăn nhiều thịt, cá, trứng, uống nhiều sữa. Có thể chích Bépanthène giúp cho tóc mọc trở lại.

NGUYỄN TRƯỜNG (Bà Rịa—kbc 4188)

Nước tiểu rất vàng có thể là triệu chứng rõ rệt của bệnh đau gan. Cháu phải kiêng trứng, mỡ. Uống ngay Sulfarlem, Euchol và Vitasiphon. Hy vọng bệnh của cháu sẽ thuyên giảm mau chóng.

NGUYỄN THANH PHONG (Rạch Giá)

1— Nam thanh niên ở tuổi cháu hầu hết đều như vậy. Chuyện đó là thường và chẳng có gì phải lo lắng, khổ tâm — vì đó chính là bằng chứng của tuổi đầy sinh lực.

2— Muốn bổ máu cho da dễ hồng hào hãy uống Hépatone và chích Strat Hépar hay Éparxina B12.

3— Tắm biển chừng 3 ngày liền cháu sẽ được như ý về làn da cháy nắng đỏ hồng.

VĂN MẠNH (Nha Trang)

Bệnh của cháu đáng ăn roi mây đấy. Vì trùng đã lớn thuốc trụ sinh rồi, rất khó chữa. Phải đi thử nghiệm

xem vi trùng sợ loại trụ sinh mới nào nhiên hậu mới hy vọng trị cho dứt. Tạm dùng Albamycin G.U, Kaviase au Bleu de Méthylène và chích Kanamycin. Nếu khỏi rồi, nhớ đừng tái phạm đấy nhé!...

NGUYỄN VĂN ĐẠM (Saigon)

Em hãy mua 1 chai Fongéryl nước để thoa hàng 2 lần mỗi ngày. Uống Griséfuline, Périactin, Delta Cortril và chích Psorial. Trước hết phải gắng tìm cách khuấy khóa, hàng ngày tắm rửa cho thật vệ sinh. Sau bữa ăn tối nhớ đi bách bộ 1/2 giờ. Kiêng các đồ gia vị nóng như ớt, hạt tiêu. Cữ cà phê, uống thêm thuốc bổ Vitaminéraux và thuốc an thần Méprobamate hay thuốc ngủ Nubarène. Khi đã tìm lại được giấc ngủ dễ dàng nên ngưng ngay thuốc ngủ, kéo quen thuốc thành nghiện rất có hại.

NGỌC NGÀ (Saigon)

Bất cứ 1 Bác sĩ nào cũng có thể biết bệnh nhân có thịt dư ở họng hay trong mũi. Nghẹt thở là triệu chứng chính.

VŨ HOÀNG TUẤN (Đà Nẵng)

1— Có thể là cháu đau tim, hay đau thận cho nên có triệu chứng đó. Phải ăn nhạt và uống thêm thuốc vụng tim Coramine và thuốc bổ thận, lợi tiểu như Vitasiphon.

2— Muốn bớt ra mồ hôi có thể dùng Génatropine gouttes.

NGUYỄN THỊ VÂN THÚY

(Phan Thiết)

Suy nhược tổng quát, đau tim, lao phổi, thiếu máu... thường hay ra mồ hôi tay và xây xẩm. Phải chụp hình tim phổi, đo áp lực máu, đếm số hồng huyết cầu để định bệnh rõ ràng.

Tạm uống Solucamphre gouttes, Stimutonyl, Génatropine và chích Hept-A-Myl. Chúc cháu mau lành.

LÊ NHƯ TÂM (Bạc Liêu)

Cháu phải ngưng uống Oradexon ngay. Uống Coramine, Epanal 5. Bromanautine, Stimutonyl và chích Hept-A-Myl sẽ thấy bớt chóng mặt liền.

VĂN NGỌC HOÀNG (Mỹ Tho)

Người lớn uống Auréomycine để trừ mụn từ 3 đến 5 viên 0,250 mỗi ngày. Thoa mụn bằng Crème Corti-bron sẽ có kết quả.

Cháu đừng giận chú DUYÊN ANH và anh ĐÌNH TIẾN LUYỆN tội nghiệp vì lẽ có thể thư của cháu thất lạc hoặc giả quá nhiều thư gửi về nên chưa trả lời kịp. Cứ chơi với chú là chắc ăn cháu ạ!

LÊ QUỐC VŨ (Phan Rang)

1— Cháu có thể theo lời chỉ dẫn của chú cho cô Nguyễn Thị Vân Thúy ở phía trên cùng trong số này để trị chứng chóng mặt của cháu. (trừ thuốc Génatropine).

2— Cháu nên tới 1 y sĩ chuyên về nhãn khoa để đo thị lực.

Đừng nổi sùng nghe! Nếu chú có chậm trả lời.

NGUYỄN TÂM CHINH (Đà Lạt)

Thò lò mũi xanh ở tuổi cháu là 1 bệnh phải chữa ngay. Hãy uống Delta Cortril, Cotracyn và nhỏ Rhinex trong 10 ngày liền.

NGỌC ANH (Huế)

Cháu bị viêm cổ họng kinh niên rồi. Có thể do thịt dư, phải đi khám BS mới chắc. Xúc miệng hàng ngày bằng Septyl và ngậm Pastilles solutricine rất tốt.

cành xuân chín

Đầu cành xuân chín hung là lá
Thoang thoang trời gần như thề mơ
Nắng hồng đậu nhẹ trên lưng bướm
Run rẩy tình êm khép cánh hờ

Tôi bay hoài không ra chiều mộng
Hồn ngất ngây đứng bóng trưa vàng
Bày chi một màu huê yêu điệu
Đi không đành ở quá mang mang

Lòng thơm hương mới quanh vườn gió
Gió ru tôi nằm giả chết mê
Thiên nhiên cứ hát lời yêu mỉ
Người xa xăm năm cũ còn nghe ?

Người sang sông tôi không sang kịp
Tay vẫy nón buồn đủ mây bay
Tay vin dòng nước xuôi biển biệt
Cuốn cả tình tôi nữa. Ô hay !

PHẠM NGỌC LƯU

sương hồng

Em đã đến như sương hồng tuyệt mỹ
Rụng giữa trời đà lạt tháng ba xanh
Ta lãng mạn phiêu hồng trong nội cỏ
Bồng tình cờ nghe lại tiếng sương tan

chén tình không

Một chén rượu giang hồ cho ấm lại
Giấc-mộng-đời-bi-thiết-lạnh-băng-
băng

Ôi ngàn năm mài miệt một giòng sông
Rạo rục ở trong hồn ta vẫn chảy
Em có thấy, em yêu, em có thấy
Khúc hồ trường, thù tạc, chén tình

phượng liễn

Trên dấu chân em nở đầy hoàng cúc
Ngày xưa bay thoát mấy cửa nội
thành

Ta trở về và ngậm ngùi đứng ngóng
Bên cổng trường cô lẻ một cành bông

đôi mắt

Khi cánh cửa huyền u uất đã khép
Lại giùm em rất mỹ mộng vô thường
Ta vẫn ngỡ tương tư bờ đậu cũ
Làn my cong buồn bát ngát hương
trăng

PHẠM THÁI QUỲNH

những vì sao ngủ trên trời

ông già chần chừ ngồi trên sườn
đồi
bầy chiền hiên lạnh thơ thần đứng
chơi
trời ngủ hoàng hôn chờ đêm trở lại
có bóng chim bay về núi tối rồi

cô bé lên đồi ôm chiếc giỏ mây
đầy giỏ bông hoa, đầy nắng trên tay
cô bé lên đồi băng qua ca hát
mười ngón tay hồng bắt bóng thơ
ngây

ông già ngồi lặng yên trong cỏ
mùa xuân trở lại dấu chân chim
tuổi thơ ấu trong lòng gọi nhớ
nghe từng viên sỏi lăn trong tim

đừng giỏ chiều xanh cô bé đến đây
ngồi cạnh ông già tóc ngủ trên vai
đêm tới nghe đêm thì thầm kể chuyện
khi những vì sao rớt xuống trong
tay...

có hai vì sao ngủ mê trong mắt
trong bóng trời đêm thêm thiếp giấc
mơ
trên nhánh cây buồn rơi từng bông
tuyết
nghìn khuya cô bé ngủ bao giờ

bầy chiền lớn lên, cô bé lớn khôn
nên một mùa đông bông tuyết lấy
chồng
khuyết bóng trên trời những vì sao lạc
ông già ngồi đây khóc tuổi mùa đông

cô bé thôi không lên đồi ca hát
buổi chiều đầy bông tuyết rụng trên
cây

ông già ngồi yên nhìn đêm trở lại
thấy những vì sao nằm chết trên tay
TRẦN NGUYỄN ĐIỂM KHANH

hương đầu

Con chim nào đang hát
Trong trái tim em hồng
Tiếng đàn anh thánh thót
Nụ hoa đầu trở bông

ngọt ngào

Em như loài hoa trắng
Nở giữa dòng biển xanh
Anh là viên cuội bóng
Lặn xuống lòng nước xanh
ĐOAN THỤY

bé giận anh

Một chút gì động rất thơ
hình như nước mắt—bé vừa giận anh
bé ơ ngày cũng mỉm xanh
trong vòng mắt đỏ thơm nhành thảo
sương

dưới chân cầu thang sao mai

làm sao bé biết anh buồn
trăm cơn sóng vỗ xuống hồn lao xao
ơ đôi mắt liếc như dao
chê anh vụn những mảnh bào nhớ
nhung

NGUYỄN NGỌC NGHĨA

tặng người yêu

em đi rồi giữa ngày chiều
tóc bay lung cọng gió đều đặn xa
chút tình tôi vỡ trong hoa
về ôm lá cỏ hiên nhà tương tư

cùng chút tình

đáng em buồn chút hơi sương
bóng tôi thấp thoáng bên vườn nhìn
qua

tờ thư bay rụng la đà
nghe trong mộng (có một tà áo xanh

và bóng tối

yêu em sợ nắng lạnh lùng
năm nghe nơi đất thổ cùng chung
nhau

vẫn như là thuở ban đầu
vụng về nên lá đổi màu xanh non
PHẠM KHÁNH VŨ

người về

Người về trong chiều nay
Đường quen mưa lối nhỏ
Ngập ngừng đôi bàn tay
Vuốt ve làn tóc cỏ

sương chiều

Hương chiều lên rất thơm
Tóc em dài sợi nhỏ
Nỗi buồn như khói sương
Tan trong từng hơi thở
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

mây trong trí nhớ • lê miên trường

(Tiếp theo trang 16)

cả buổi trưa, tới gần xế chiều tôi không đi đâu hết, ngồi đợi 11 giờ khuya ra cửa sổ để thấy Mây ngồi trong bàn học, sau một tuần Mây vắng mặt. Tôi tưởng tượng có sự reo mừng của gỗ cây khi được bàn tay Mây nhẹ nhàng đẩy ra sau một tuần lâu hiu đóng kín.

Nhưng mọi sự đã không xảy ra như tôi tưởng.

Lúc ngồi vào bàn ăn cơm, tôi nghe tiếng ông bố của Mây giận dữ hỏi :

— Thơ này của ai gửi cho con ?

Tôi khựng người. Tôi đoán ra sắc mặt của Mây lúc đó. Nó phải trắng bệch như da kẻ chết.

Trong khi đó Mây run run trả lời :

— Thưa ba con không biết.

— Con phải biết. Con phải khai ra.

Ông bố Mây quá tệ. Hỏi con mà như lấy cung tù nhân.

— Dạ thưa ba thật con không biết.

Tiếng ông bố gầm lên :

— Có phải của « thằng đó » gửi cho mày không ?

Có tiếng chén bát rơi loảng xoảng trên nền ciment. Tiếng Mây khóc ứ nén. Tội cho những chông chén bát vô can. Lũ em Mây sợ quá, đi tản mác. Tuy thế, chúng cũng thi thảm to nhỏ. Tôi nghe được giọng lí nhí của một đứa nói với một đứa khác :

— Đừng ăn cơm nữa. Đi chỗ khác chơi cho rồi. Để ba giận lấy ba đập chết.

Một đứa nữa nói :

— Ba đồ tồ canh cá chép uồng quá.

Tiếng « thằng đó » ông ấy ám chỉ tôi, đẩy tôi bật rời khỏi ghế. Và « thằng đó » đang đứng dậy.

Mây khóc làm tôi nhói đau ở ngực. Nói ra nghe có vẻ « cái lương » nhưng thú thật lúc đó tôi cảm thấy đau đớn gấp trăm ngàn lần những khi nhỏ bị mẹ đánh đòn. Ngôn ngữ đành bất lực, không tài nào diễn tả cơn đau của tôi hồi ấy như thế. Bởi vì tôi chắc quá yêu Mây. Có ai ở vào trường hợp đó mới cho là tôi không nói ngoa.

Bấy giờ, lại có thêm tiếng bàn ghế ngã gãy kêu rảng rặc. Mây bật khóc oà, không cưỡng nổi.

Tôi phải làm gì ? Hỏi thế tức là tôi chẳng làm gì được.

Trong khi đó tôi nghe tiếng Mây vang khóc :

— Ba tha lỗi cho con. Bọn con thương nhau thật tình. Anh ấy không làm gì con hết, để ba buồn.

Tôi bỏ dở bữa cơm, buồn bã ra cửa. Trận đòn chưa hết đau. Có ngu gì tôi cũng hình dung ra cái cảnh Mây tóc xõa bù xù quần quai ôm lấy đầu khi hai bàn tay mạnh mẽ của người cha rút về, chấm dứt những cái tát tan độc như như cổ trút hết giận dữ xuống đầu Mây.

Tôi thương Mây quá. Đáng lẽ Mây chỉ nói : thưa ba con không biết. Chắc có người chọc ghẹo con nên mới chuỗi thơ vào phòng con là tức khắc trận đòn chấm dứt. Nói thật làm gì cho khổ ?

Tôi đi ra con đường ồn ào. Chị Nguyệt không ngạc nhiên. Chị đã thoáng hiểu.

Tôi phải đi. Sợ tôi đứng lại nữa, sẽ có chuyện lớn xảy ra. Tôi biết tôi mất Mây từ đêm đó. Khung cửa sổ sẽ ngậm ngùi đóng kín từ đêm đó. Và kể tiếp những năm tháng sau.

Sáng dậy, tôi rời Đà Nẵng sớm, không để lại cho Mây cái gì ngoài cuốn Đời nghệ sĩ của Somerset Maugham tôi tặng Mây mấy tháng trước. Hôm đó, một ngày giữa tháng 9. Tiễn tôi đi có cơn mưa cuối hè rơi xuống bụi ngùi phố xá.

Gần 2 năm. Tháng 9 tôi xa Mây. Tháng 10 tôi rời Huế, vào Nam. Sài Gòn. Mỹ Tho. Vĩnh Long. Vĩnh Bình. Cần Thơ. Tôi lần lượt mang theo bóng hình Mây qua các thành phố mới mẻ đó.

Và bây giờ, BLao. Tôi BLao. Mây Đà Nẵng. Xa quá.

Chắc Mây đang ngồi ở Nhị C. Cũng trường Nữ. Cũng đại lộ Thống Nhất với hàng dâu tây có bóng im che. Nhưng không chắc Mây còn đi về lộ trình cũ. Không chắc Mây còn nghĩ tưởng tới tôi. Một kẻ lạ nào đó (biết đâu lại là một đứa trong đám bạn bè tôi còn sống sót?) sẽ thay tôi ngồi gật gù cạnh chai bia sủi bọt trước rạp chiếu bóng Trưng Vương đợi Mây đi học về.

Gần 2 năm. Tôi không liên lạc gì được với Mây. Tôi chắc Mây đã quên tôi. Điều không khó. Rất thường tình.

Tôi bây giờ BLao. Với quán nước. Với thuốc lá cà phê. Với nhạc. Nhạc tình bời bời xé rách tâm can.

Quán nước đầy bọn loi chơi. Đầy bọn làm dáng. Đầy bọn thời trang. Quá đông bọn mưu mẹo. Bọn áp phe. Rất nhiều đứa lòn cúi nịnh hót... Đời sống lẩn quay. Quay mãi. Làm sao Mây còn hơi sức để ngồi nghĩ tưởng tới tôi.

Có lẽ tôi sẽ điên lên được nếu trong cảnh hỗn độn lố bịch đó, tôi không thoáng nghe thêm trăm tiếng dương cầm réo rất bản Célèbre Valse của Johannes Brahms. Nhạc xui tôi mềm rũ. Tôi nhớ Mây.

pho tượng bằng tuyết • lê minh diệu

(Tiếp theo trang 4)

Hoa Tim và Mẫu Đơn đứng cười khi thấy thế, vui thích như thể chúng đang dự phần vào đó.

Bà mẹ nói, dáng có vẻ bối rối khó nghĩ.

— Hoa Tim à, nói cho mẹ nghe sự thật, đừng có đùa nào! Cô bé này là ai thế hả con?

Hoa Tim trả lời, trong khi đôi mắt nhìn thẳng gương mặt mẹ một cách trang trọng và lộ vẻ ngạc nhiên không biết cô cần phải giải thích gì thêm:

— Con đã nói cho hay sự thực nó là ai — Chính là bức tượng tuyết nhỏ mà con và Mẫu Đơn đã tạo ra đó.

Mẫu Đơn nói xen vào, giọng nghiêm trang:

— Đúng đó mẹ à! cô ta không phải là một cô gái dễ thương ư? Nhưng thừa mẹ, tay nó, ồ sao lạnh quá?

Đang khi người mẹ còn đang do dự không biết phải nghĩ gì và làm gì thì cánh cổng mở toang và cha của Hoa Tim và Mẫu Đơn xuất hiện, mình khoác một chiếc áo lạnh dáng nặng nề và đầu đội một chiếc mũ lông kéo sụp xuống tận vành tai, còn tay ông cầm một đôi găng dài. Ông ta là một người đàn ông đứng tuổi, với vẻ mặt mệt mỏi tuy nhiên có vẻ sung sướng như thể ông ta vừa làm việc suốt ngày và vui mừng khi trở lại mái nhà yên tĩnh. Đôi mắt ông rực sáng khi nhìn thấy vợ và hai con đầu rằng ông đã không ngăn được thối lêu một hay hai tiếng đầy ngạc nhiên khi nhận ra cả nhà đang ở ngoài trời vào một ngày thật giá rét. Khi mặt trời đã khuất. Ông cũng nhìn thấy ngay một đứa nhỏ lạ mặt đang khiêu vũ trong vườn và đàn chim tuyết đang lượn trên đầu nó.

«Lạy Chúa, cô gái nhỏ đó là ai thế?» Người đàn ông rất đa cảm này tự hỏi. «Mẹ cô ta đúng là điên mới để nó đi ra ngoài trong khí trời lạnh rét như hôm nay với chỉ bộ áo quần mỏng manh và đôi giày kia!»

Bà vợ nói:

— Tôi biết rõ vật nhỏ này hơn mình — Tôi nghĩ nó là một đứa bé hàng xóm nào đó. Hoa Tim và Mẫu Đơn của chúng ta quả quyết cô bé không gì hơn là một bức tượng bằng tuyết mà chúng đã bận rộn dựng lên trong vườn hầu như suốt cả buổi chiều.

Người cha nhân hậu của chúng, người thường có một lối nhìn bình dị vào mọi việc, kêu lên:

— Thật vô lý, các con à! Đừng nói với ba về việc tạc một hình người sống bằng tuyết. Đến đây bà, đứa nhỏ lạ mặt này không thể đứng trong khí lạnh lâu hơn. Chúng ta sẽ mang cô bé vào phòng khách và bà sẽ cho nó dùng bữa tối bằng bánh mì và sữa ấm và hãy cố gắng làm cho nó bớt lạnh. Trong khi đó tôi sẽ đi hỏi những người láng giềng.

Nói xong người đàn ông phúc hậu và tốt bụng sắp sửa tiến về phía cô

bé gái nhỏ mặc đồ trắng, Nhưng Hoa Tim và Mẫu Đơn, mỗi đứa nắm lấy lấy một cánh tay người cha và van xin ông đừng đưa cô bé vào.

Hoa Tim kêu lên:

— Cha yêu dấu, điều gì con đã nói với cha đều đúng sự thực. Đây là cô gái nhỏ bằng tuyết của tụi con và nó không thể sống lâu hơn khi nó không còn được thở bằng cơn gió tây lạnh giá. Cha đừng bảo nó vào trong phòng ấm.

Người cha nói lớn:

— Vô nghĩa các con à! Vô nghĩa lý! Vô nghĩa lý! Hãy chạy vào nhà đi ngay. Bây giờ không được chơi lâu hơn nữa. Cha phải săn sóc cô bé này ngay không thì nó sẽ chết vì lạnh.

Người đàn ông tốt bụng tiến vào khu vườn, gạt hai đứa con ra mặc chúng la thất thanh đằng sau, van nài ông để cô bé gái ở lại và vui chơi trong cơn gió tây lạnh giá.

Cô bé bé gái mặc đồ trắng cũng vậy, lắc đầu như để nói:

— Lạy chúa, đừng đụng đến tôi.

Và nó ngịch ngợm lần tránh ông đến bên lưng tuyết dày nhất. Cuối cùng. sau một lúc thật bối rối. Ông chạy theo bé lạ mặt vào một góc vườn, ở đó cô bé không còn thoát được. Bà vợ ông ta kinh ngạc quan sát không biết làm thế nào đưa bé bằng tuyết lại rực lên với ánh sáng. Bà nghĩ thật là lạ khi người chồng tốt bụng không nhận ra điều gì đặc biệt trong dáng điệu của đứa bé.

Người đàn ông nhân hậu kêu lên khi nắm lấy cô bé:

— Đến đây nào cô bé kỳ lạ, bác đã bắt được cháu rồi. Và mặc dầu cháu không muốn, bác vẫn sẽ sưởi ấm cho cháu. Hãy theo bác vào trong nhà nào.

Và rồi với một nụ cười thân ái nở trên môi. Người đàn ông nhân hậu nắm tay cô bé Tuyết và dẫn nó về phía ngôi nhà. Cô bé miễn cưỡng bước theo và tất cả ánh sáng biến mất trên khuôn mặt khi ông ta dẫn nó bước lên những tam cấp của cửa chính. Hoa Tim và Mẫu Đơn nhìn ông, mắt chúng đắm lệt và lần nữa van xin cha mình đừng mang cô bé vào nhà.

Người đàn ông ngạc nhiên:

— Đừng đưa nó vào à? Tại sao vậy? Tay nó lạnh quá đến nỗi như làm đông giá cả tay cha dù cha đã mang găng thật dày. Các con muốn nó chết rét à?

Người vợ nhìn sững đứa bé lạ mặt. Khi người chồng bước lên tam cấp. Bà thật khó để nhận biết có phải đây là một giấc mơ hay không?

Bà mẹ nói:

— Giờ thì mình à, giờ thì nó giống như một bức tượng bằng tuyết một cách kỳ lạ! Tôi tin chắc nó được làm bằng tuyết.

— Bằng tuyết à! Dĩ nhiên nó giống tuyết. Nó bị giá đông một nửa người. Tội nghiệp con nhỏ! Nhưng một ngọn lửa ấm sẽ giải quyết mọi sự.

Không nói thêm một lời nào. Người đàn ông nhân hậu dẫn đứa bé gái ra khỏi khung trời lạnh giá và đưa vào trong căn phòng khách ấm cúng. Ở đó có một lò sưởi, chất đầy than hồng đang tỏa ánh sáng rực rỡ xuyên qua tấm cửa nhỏ. Một làn hơi ấm lan đầy căn phòng. Những tấm màn đỏ và cả tấm thảm đỏ làm cho phòng khách thêm ấm hơn. Sự khác biệt giữa căn phòng này và bên ngoài khung cửa giống như bước ngay từ vùng bắc cực vào trong một lò sưởi.

Người đàn ông xoa tay. Mỗi điềm một nụ cười mãn nguyện mà các em chưa bao giờ bắt gặp. Ông ta nói với cô bé :

— Hãy tự nhiên như ở nhà vậy nghe cháu.

Khuôn mặt cô bé gái trắng trẻo trông buồn rười rượi. Thốt nhiên cô nhìn về phía cửa sổ và trông thấy đêm lạnh. Ngọn gió lay đôi cánh cửa như muốn gọi cô bé ra bên ngoài. Nhưng cô bé bằng tuyết đứng đó đang tan chảy trước lò sưởi. Và người đàn ông nhận ra điều gì trái quấy.

Ông ta bảo vợ :

— Kiếm cho nó một bộ áo quần ấm và bảo con sen cho nó một thức ăn nóng càng nhanh càng tốt. Về phần tôi, tôi sẽ đi quanh xóm và tìm xem thử nó con nhà ai.

Bà mẹ trong khi đó đã đi tìm áo quần : vì bà đã bỏ ý kiến riêng như thường lệ để làm theo ý chồng. Người đàn ông nhân hậu bụng sữa ra rồi rời căn phòng. Ông ta cẩn thận khép kín đôi cánh cửa nhưng chỉ vừa đến cổng ông nghe tiếng kêu thất thanh của Hoa Tím và Mẩu Đơn.

Bà vợ gọi lớn, gương mặt lộ vẻ sợ hãi thò qua khung cửa sổ :

— Minh à ! minh à ! không cần phải đi tìm cha mẹ nó nữa.

Hoa Tím và Mẩu Đơn khóc to khi người đàn ông trở lại phòng khách :

— Chúng con đã nói với cha rồi mà cha cứ mang nó vào và giờ thì đưa em gái bé nhỏ khốn khổ, thân yêu và xinh xắn của chúng con đã tan thành nước rồi.

Đôi gương mặt nhỏ nhắn dễ thương của chúng đầm đầy lệ nóng. Cha chúng cũng thế khi thấy sự kiện như vậy, ông cảm thấy hơi lo ngại rằng hai đứa con của ông cũng sắp sửa tan thành nước.

Bà vợ đưa tay chỉ vào vũng nước phía trước lò sưởi và nói :

— Đó mình thấy tất cả gì còn lại kia.

Người đàn ông nói sau một hồi im lặng :

— Minh à, xem kia số lượng tuyết mà hai đứa đã mang vào. Nó đã làm thành một vũng nước ngay trước lò sưởi này, bà hãy bảo con sen đem một ít để lau khô đi.

(Các em như đã thấy đây là một trong những trường hợp bất thường tuy vậy ít xảy ra nơi mà ý thức làm lẫn. Một trong những bài học của câu chuyện này có lẽ dạy chúng ta rằng những người có hảo ý phải cần nhắc cần thận-điều gì họ đang làm và trước khi thực hiện những mục đích riêng phải nhận chắc rằng họ hiểu được bản chất và tất cả mọi liên hệ của sự việc đang làm. Điều gì đã được tạo dựng như một yếu tố tốt cho người này có thể chứng tỏ xấu cho kẻ khác.)

Nhưng rốt cuộc không có gì để dạy cho những người đàn ông khôn ngoan như người cha của Hoa Tím và Mẩu Đơn. Họ làm như thể là biết tất cả mọi sự ! Mọi sự xảy ra. Đang xảy ra và mọi sự sẽ có thể xảy ra trong tương lai. Thế nhưng nếu có một điều gì đó bất thường xảy đến họ sẽ không nhận ra ngay dù rằng điều đó đi sát dưới tầm mắt họ.)

LÊ MINH DIỆU dịch
(The snow-image trong twelve tales)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Đoan Thụy, Phạm Ái Thơ, Rong rêu, Ý Như, Trần thị Thảo Quyên, Văn Dung, Tơ Hồng, Trần thị Minh Hiền, Du Tru, Thanh Tâm, Phạm Thục Vũ, Đinh thị Tường Hạ, Sơn, Nguyễn Thương Hoài, Hàn Quang Sơn, Trần Đình Thọ, Lê Tâm Miên, Sợi Tóc Dài, Miên Viễn, Nguyễn Huỳnh Hoàng Khánh, Tâm Vy, Di Hạ, Đinh thị Tường Hạ, Trần văn Nghĩa, Lê Trầm Vũ, Phạm Mất Nâu, Đỗ Thị, Nguyễn Tường Khuyến, Vũ Hoài Phương, Năng xế, Nguyễn Lê Đăng Việt, Vũ Sơn Phong, Vũ Thiên Thu, Nguyễn Đoan Hạnh, Nguyễn Trương, Nguyễn Hoài Mỹ, Quỳnh Mai, Lưu Đài Lệ, Thiên Thư, Lê cung Thùy, Nguyễn Thụy Huyền Di, Nguyễn Thương Hoài, Nguyễn Đình Huy, Thương Hà, Lê Miên Khánh, Vũ Phương Mai, Khánh Hương, Phi Sơn, Phan công Chính, Chu Huyền, Nguyễn Kim Thanh, Nguyễn Viết Khắc Thanh, Nguyễn Hoàng Thao, Hoài Miên, Nguyễn thị Tâm Dương, Ban Sơ, Du Chương, Mã Quế Mậu, Trần Sao Hoa, Nguyễn văn Tâm, Lê đắc Đình Hồ, Uyên Thục, Chi Anh, Ngô thị Thơ Thi, Nguyễn Ngọc Tuyền, Diệu Văn, Nguyễn Thảo Đoan Vi, Từ Quái Chi Anh, Thụy, Nguyễn Thương Hoài, Phan thị Kim Uyên, Du Tử Nghi, Lọ Anh, Lâm Phương Thảo, Trà Lý, Hàn Đông Giang, Tôn Nữ Thu Dung, Nguyễn Hoàng Hát Ca, Ô Mai, Trần Đức Giao, Lê Ngọc Di Nhân, Kính Trắng, Nguyễn Tường Giáng Hương, Di Diễn, Minh Tùng, Đoàn Phương Mai, Kim Mai, Nhật Huy Cường, Sóng Trường Giang, Hàn Lệ Mặc Thu, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Tạ văn Sĩ, Nguyễn Quý Thế, Cổ Tím, Trần thị Thục Quý, Trần Hoàng Vy, Mai Vàng Trên Đỉnh Núi, Cát Hoang, Năng Hạ, Lân Trầm, Hàn Nhân, Nguyễn Hoài Mỹ, Trần thị Ngọc Bích, Phạm Khánh Vũ, Nguyễn Hồng Giang, Nguyễn Thủy, Nguyễn Hoàng Hát Ca, Nguyễn Ngoan, Tim Tím, Nguyễn Thủy, Lê Ngọc Di Nhân, NQ, Trà Hoàng, Quốc Bùi Hưng, Trần thị Minh Hiền, Hạ Phương, Sóng Trường Giang, Nguyễn Hoàng Hát Ca, Lê Mai Khanh, Cà Ná, Vũ Yên, Lưu Trường Thủy, Lâm Phương Thảo, Nguyễn Ngọc Tiếu, Nguyễn thị Huyền Di, Phạm thị Anh Nga, Thảo Linh, Đồng Thảo, Vũ Hoàng Hoa, Vũ Thiên Thu, Kim Mai, Hiệp N, Vũ Hoàng Hoa, Phạm Tiên Sa, Hồ Kim Thư, Hồ Tuấn Phong, Di Hạ, Tâm Dương, Thúy Quỳnh, Nguyễn Trung Ngạn, Sắc Tím, Hoàng Hôn, Nguyễn mến Hoài Thu.

vấn

Trần thị Dế Thương, Phan thị Hồng Phúc, Trương Gia, Thanh Tâm, Huỳnh Trung Bình, Thương Tê, Nguyễn Chi Mai, Nguyễn Văn Mơi, Nguyễn Vũ Thụy Duyên, Suối Mơ, Lê Ngọc Di Nhân, Nhật Lam Thảo, Tâm Vy, Ngân Sao Xa, Ý Như, Đơn Thuần, Phạm Mất Nâu, Hòa Lis, Nguyễn Nguyên Thượng, Dương Nguyệt Thu, Mai Don, Nguyễn Trương, Thiên Ngân, Nguyễn Anh, Phương, Phấn Thoan, Nguyễn Trần Cúc Nhân, Lê thị Hoài Vương, Nguyễn Lệ, Lưu Hạ Mai, Nguyễn Hồng, Lam Du, Hồ Thủy, Thược Dược, Nguyễn Mỹ Nga, Trần Nguyễn Duy Quang, Nguyễn thị Tầm Dương, Nguyễn thị Bích Vân, Hoàng Minh Nguyễn cung Tường, Dạ Hoài, Hoàng Hà, Trần thị Tâm, Lê Quyên, Mai Sinh, Hà Tường Nhớ, Minh Nguyệt, Nga Hoàng, Trần Bội Ngọc, Ly Xuyên, Phố Mai, Quyên Nga, Lê Thủy, Đào Mai Anh, Nguyễn Lam Anh, Sơn, Hồ Thủy, Nguyễn Tường Khuyên, Vũ Ngày Xưa, Hải Âu, P.A. Hát Trên Cao, Hoài Thanh, Song Trần Hoài Vũ, Nguyễn Đình Miên Du, Mai, Lê Ngọc Túy Hương, Ngọc Diệp, Tê Bình Phương, Nguyễn Anh Phi, Tóc Bay, Nh.C.T, Trưng Vương, Tiểu Hà, Cẩm, Minh Tùng, Trần Nguyễn Phương, Khắc Kỹ, Nhật Huy Cường, Trần thị Thục Quý, H. Đ. Thông, Qui, T. T. H, Mây Đơn Phương, Thy Anh, Như Thuyền, Bích Kha, Hoàng Phương, Minh Hương, Trần Duy Khang, Trầm Mặc Mai Khanh, Nguyễn Ngoan, Huyền Tôn Nữ Bích Nhung, Loan Thanh, Lê Hữu Hiếu, Thu Dung, Hương Nguyệt Huế Trang, Nguyễn Hoàng Hát Ca, Lê Thu, Trần Hoàn Tất, Bàn Dĩnh, Nguyễn Vũ Phan Nguyễn, Nguyễn Hoàng Thục, Lâm Phương Thảo, Thủy Tiên, Tim Tím, Hồng Lý Thụy, Trần thị Dế Thương, Nguyễn Vũ Thảo Quyên, Nguyễn Ý Nghy, Hoàng Thụy Uyên, Lê thị Kim Chi, Mã Quế Cận, Lê thị Kim Chi, Nguyễn Ái Khanh, Lưu Trường Thủy, Ngô thị Thơ Thi, Sầu Mơ, Võ Kim Uyên Ương, TNT, Chi Anh, Trần thị Minh Hiền, Trương Thụy Yến, Duy An, Nguyễn Thụy Nguyễn.

bài trả lời phỏng vấn nuôi dưỡng tuổi ngọc

Lê Thanh Nam, Đồng Thảo, Nguyễn Kim Ngân, Duy Thương, Hoài Linh Vũ, Nguyễn Liên Hưng, Nguyễn Hữu Long, Công Huyền Tôn Nữ Cẩm Sa, Hoàng Minh, Hồ Nguyên Tuấn, Nguyễn Thị Mười Xê, Bùi Thị Thu Hà, Ngý Xuân Sơn, Phạm Thị Hoài Mây, Mất Màu Đen, Lê Thị Thọ, Nguyễn Thị Kim Hạnh, Mây Cuối Việt, Áo Tím Ban Mê, Thanh Hằng, Cao Thị Ngọc Diệp, Doanh Trang, Nguyễn Đình Hiếu, Hồ Đình Luận, Phạm Nguyễn, Thu Thu, Trần Mai Hoạt, Huỳnh Thiên Thanh, Sầu Đông, Trần Thị Bích Thủy, Quỳnh Thương Duy Nguyễn, Đình Ngọc Chiến, An Châu Lan, Nguyễn Hoàng Hôn, Áo Trắng Bình Dương, Nguyễn Việt Hùng, Thanh Băng Thu, Trương Thoại, Vương Hân Khanh, Giang Thanh Bình, Quỳnh Đào, Veés, Huỳnh Long Giang, Hiếu Mai, Lê Đắc Đình Hồ, Trần Huỳnh Bửu Chí.

bông hồng cho tình đầu

Biền Nhớ, Tàn Hoa, Đình Danh Tú, Hạc Buồn, Hà Nguyễn, Phố Xưa, Đình Thành Tâm.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Số 46, tòa soạn muốn cung ứng cho bạn ngọc nhiều truyện ngắn để đọc trong những giờ nghỉ nên không nhìn xuống cuộc đời, không thân ái cùng Ngọc và những bức thư hàng tuần của Duyên Anh viết gửi cho người bạn từ thuở nhỏ để nói rõ mục đích xuất bản tuần báo Tuổi Ngọc cũng đã gác lại chờ đợi ngày tươi sáng hơn sẽ tiếp tục. Tiếc đây, tòa soạn thông báo cùng bạn ngọc rằng : Số 53 Kỷ Niệm Tuổi Ngọc Đầy Năm đã chuẩn bị xong xuôi. Ngoài những trang thường xuyên và những trang ảnh giới thiệu « tòa soạn và nhân viên tòa soạn », phần còn lại sẽ là tuyển tập văn thơ tuổi vừa lớn của nhiều cây bút nặng lòng với kỷ niệm một đời người. Số 53 dày 100 trang, đề giá 100 đồng. Mặc dù sinh hoạt khó khăn, và số bán bị xuống một cách thảm. Tuổi Ngọc vẫn cố gắng duy trì tuần báo nhỏ bé của bạn ngọc để mỗi thứ năm được gặp gỡ bạn ngọc đều đều.

T.N.

● MAI TRỌNG TÂM (B.M.T.).— Chú không giỏi về nhạc lý (biết sơ sơ thôi) nên không thể «nhận sắc» những bản nhạc của cháu được. Những nhạc sĩ chú quen đạo này tuyệt tích giang hồ rồi. Nên khó lòng cho cháu biết ngay kết quả. Theo ý chú, bài thơ đã có người phổ nhạc, ta không nên phổ nhạc nữa. Trường hợp «Nụ hôn đầu» của Trần Dạ Từ, cháu đã phổ nhạc thì cứ giữ mà hát cho bạn bè. Gửi thư cho Từ, nhờ Tuổi Ngọc chuyển. Lịch sự và đúng luật ta nên hỏi ý kiến thi sĩ trước, chú chắc họ không từ chối đâu.

● DƯƠNG THANH TÙNG (Dĩ An).— Hãy chờ vài số xem thơ cháu có thấy xuất hiện trên T.N. Không. Chú rất ngại công việc khen chê bài của bạn đọc gửi về.

● NGUYỄN TRƯƠNG (Tam Kỳ).— Mãi mãi để thương như cháu đang để

thương. Nhưng nhớ giùm đừng thức khuya làm thơ. Sẽ thi trượt đó.

● NGUYỄN VĂN NHƠN (Tam Kỳ).— Đã chuyển bài của cháu tới những người phụ trách. Ai bảo cháu « đang đọc » tức là « không đăng »? Đừng nghĩ thế.

● NGUYỄN THỊ THANH SƠN (?).— Bút hiệu ấy cũng được đấy. Tuổi Ngọc về tỉnh cháu chậm một ngày vì nó mắc ngồi trên xe đò suốt ngày Thứ năm. H.X. đang in. Khi nào phát hành sẽ báo tin cho cháu.

● MỘT ĐỘC GIẢ ÁI MỘ T.N. (Sài Gòn)— Số trước chú đã nói về cách thức gửi bài, cháu nên đọc lại. Cháu có thể mua 4 bộ T.N. mỗi bộ 10 cuốn. Hiện ở Tòa soạn đã có Bộ I, II và III, mỗi bộ 500 đồng (mua tại tòa soạn) đóng bìa cứng, gáy mạ vàng.

biết một biết mười • nguyên thế

(Tiếp theo trang 51)

cũng có một vài vụ thanh toán lý kỳ nhưng trong thời kỳ gần đây, các gia đình thường đã có cơ sở kinh doanh giàu có, vũng vàng nên đã phần nào « hủ hóa », ít xảy ra những vụ bắn giết sôi nổi nữa mà các mâu thuẫn thường được giải quyết một cách kín đáo hơn. Nhưng dĩ nhiên Mafia không phải đã đi tới chỗ tàn lụi.

Hiện người ta ước tính Mafia có khoảng 5.000 đoàn viên tại Mỹ. Đa số các tay anh chị lớn như Lucky Luciano đã bị lưu đày tại Ý. Nhưng các thủ lãnh trẻ, với những kỹ thuật tinh vi hơn, vẫn tiếp tục chỉ huy các gia đình làm ăn phát đạt hơn bao giờ hết.

Đa số những sự hiểu biết về Mafia hiện nay là do tên anh chị Valachi thuộc một gia đình ở Nữ Ước bị bắt cung khai. Những lời khai này

được tập trung và in thành cuốn « The Valachi Papers ».

Cuốn phim « The Godfather » (Cha đỡ đầu) do tài tử Marlon Brando thủ vai chính, vừa quay xong, kể lại hoạt động của những gia đình Mafia tại Nữ Ước trong những năm tiếp theo Đệ II Thế chiến, nói lên sức mạnh của sự ràng buộc trong tổ chức.

2— Văn phòng Tổ chức « Terre des Hommes » đặt tại Bệnh Viện Bình Dân.

Các trẻ em muốn xin đi chữa bệnh trong khuôn khổ này, phải nộp hồ sơ tại văn phòng nói trên, nhưng khám sơ khởi tại Bệnh Viện Nhi Đồng.

3— S.O.S. là một tổ chức từ thiện. Hiện ở VN tổ chức này có lập một làng cô nhi S.O.S, tại Gò Vấp (cạnh Nghĩa Trang Quân Đội cũ).

tuổi ngọc

In tại nhà in

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

Một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

Một năm 2880đ.

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

Một lá thư chan chứa yêu thương và nhung nhớ của một ông bạn lớn gửi về cho một cô bạn nhỏ :

thư về đường sơn cước

truyện

hoàng ngọc tuấn

tựa của VÕ PHIẾN

đã phát hành khắp nơi. Sách in trong tủ sách THỜI MỚI HẠT TIÊU, khổ nhỏ, mỹ thuật, giá rẻ để làm món quà tặng vừa túi tiền và ý nghĩa nhất.